

Ngày Anh Mãi Yêu Em

Contents

Ngày Anh Mãi Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	12
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	21
14. Chương 14	24
15. Chương 15: Chương 15	29
16. Chương 16: Chương 16	34

Ngày Anh Mãi Yêu Em

Giới thiệu

Đây là một bộ truyện không quá dài, nhưng lại rất ám ảnh tâm trí người đọc. Tâm trạng của dịch giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-anh-mai-yeu-em>

1. Chương 1

Rất nhiều năm sau, khi kiến trúc sư nổi tiếng Kiều Tín Sinh thấy hình ảnh tiều tụy, cô đơn của chính mình trong gương: khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn cùng tấm lưng còng thì kí ức của ông lần nữa lại trở về sinh nhật ông năm bốn mươi bảy tuổi.

Buổi chiều xa xôi đó, khi ông lái xe trở về từ công trường xây dựng nhà hát kịch, đỗ xe cẩn thận rồi nhanh nhẹn leo lên mấy tầng cầu thang để về nhà.

Trên bàn ăn bằng ngọc lưu ly đặt một bình hoa hồng màu mận chín, hoa hồng đã nở rộ, thoang thoang hương thơm ngọt ngào.

Bình hoa này sáng nay trước khi đi làm ông chưa thấy.

Ông nhìn thoáng qua, vui vẻ nghĩ:

“Đây là giống hoa hồng gì nhỉ? Trước kia chưa từng gặp qua bao giờ...”

Hoa tươi nào cũng đẹp cả, miễn đừng trông thấy chúng khi héo tàn.

Ông bỗng nhớ ra hôm nay là sinh nhật lần thứ bốn mươi bảy của mình, song cũng không thấy chạnh lòng, ngược lại càng cảm thấy bản thân ngày một tốt hơn.

Vài năm sau, nhà hát kịch bên bờ biển kia sẽ hoàn công, không nghi ngờ gì, đó sẽ là dấu mốc quan trọng trong đời ông.

Nó là tác phẩm ông ưng ý nhất, sẽ khiến ông được lưu danh sử sách.

Ông cởi áo khoác ra để một bên, ngồi xuống chiếc sofa trắng đặt sát mặt đất.

Mỗi khi ông về nhà đều muốn ngồi ở đây một lúc. Nếu ai đã ngồi xuống đây, hẳn đều không muốn đứng lên.

Ông dựa lưng vào sofa, ngoảnh đầu về phía phòng vẽ, gọi lớn:

“Trữ Ân, anh về rồi!”

Phòng vẽ không vọng ra tiếng đáp.

Ông nghĩ thầm:

“Chắc cô ấy ra ngoài rồi.”

Ông quay đầu lại, thoải mái duỗi đôi chân dài lên mặt bàn làm bằng ngọc lưu ly.

Lúc này, ông mới để ý thấy trên bàn trà có một lá thư.

Lá thư này khiến ông thấy hứng thú.

Ông nghiêng người về phía trước, cầm lấy lá thư.

Phong thư không dán tem, chỉ có dòng chữ viết đẹp dễ thân quen:

“Gửi anh, người em yêu cả đời.”

Ông thoáng kinh ngạc, song liền hiểu ra đây là thiệp sinh nhật, nhưng sao cô ấy không viết là “Người em sẽ yêu cả đời” mà lại là “Người em yêu cả đời” nhỉ?

Ông nâng nâng lá thư, có vẻ rất nặng, không giống thiệp sinh nhật chút nào.

Ông tò mò mở ra, lá thư này khoảng độ ba mươi trang. Ông nhận ra đây là chữ viết của cô.

Ông đã từng được nhận rất nhiều thư tình, bình thường đều hờ hững liếc qua rồi bỏ mặc. Ông chưa từng giữ lại kỷ vật gì.

Nhưng, lá thư này, ông khẽ nhếch môi cười, thật sự muốn đọc nó.

“Tín Sinh,

Anh còn nhớ không, anh đã từng nói với một cô gái trẻ một câu?

Anh nói: Anh không tin tình yêu, vì anh không tin chính mình.”

Ánh mắt ông lộ vẻ kinh sợ, lần nữa nhìn về phía phòng vẽ. Nơi ấy hoàn toàn im ắng, chỉ có sự lay động của tấm rèm cửa trong ánh nắng nhạt nhòa.

Ông đành thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc thư.

“Cô gái đó là em.

Không phải là em của hiện tại, cũng không phải là em của hai năm cận kề bên anh, mà là em của hai mươi hai năm về trước.

Anh chắc chắn không nhận ra em là cô gái đó đúng không?

Bởi vì, hai mươi hai năm qua, em đã không già đi.

Anh đừng ngạc nhiên, em sẽ nói hết cho anh biết.

Cuối cùng thì em cũng có thể kể cho anh nghe chuyện xưa rồi.

Anh phải biết rằng em chẳng hề muốn giấu giếm anh.

Linh hồn của em sẽ trần trụi trước anh.”

Lúc này, ông bất an nhìn về phía phòng ngủ, nơi đó cũng lặng im không một tiếng động.

Ông thay đổi tư thế, tiếp tục đọc...

2. Chương 2

Anh còn nhớ một cô gái tên Hạ Hạ không?

Anh từng theo đuổi cậu ấy đấy.

Trời ạ! Em thật mong anh không nhớ ra cậu ấy là ai, tựa như anh đã quên đi những cô gái mà anh từng quen vậy.

Cậu ấy là bạn học của em.

Năm đó, bọn em chỉ mới mười bảy tuổi, là độ tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất.

Em là một đứa trẻ cô độc, cha mẹ em đã qua đời khi em còn rất nhỏ. Em sống cùng người giám hộ mà em thường gọi là bố. Ông ấy lúc nào cũng đi làm lúc nửa đêm, đến sáng hôm sau mới về nhà.

Vì thế em là đứa trẻ luôn khát khao tình thương.

Trước khi biết anh, em chỉ biết có tình bạn.

Cho đến hôm nay, em vẫn không hiểu nổi tại sao em và Hạ Hạ có thể trở thành bạn thân của nhau được.

Cậu ấy và em là hai kiểu người rất khác nhau.

Gia cảnh của cậu ấy rất tốt, cậu ấy là viên ngọc quý trên tay cha mẹ, người lại đẹp, nhưng hiếu thắng, đa tình, bạn trai cứ thay hết người này đến người khác, ngoài ra còn có một đoàn người vây quanh nguyện ý cưng chiều cậu ấy.

Nhiều năm qua đi, bọn em ngày nào cũng dính nhau như sam, dường như chẳng khi nào nói hết chuyện.

Cậu ấy kể cho em nghe về mọi chuyện tình cậu ấy đã trải qua.

Em đã gặp qua tất cả bạn trai của cậu ấy. Chỉ cần cậu ấy đưa tay ra là những gã ấy sẽ như chim câu ủa vào lòng bàn tay cậu ấy, mong chờ cậu ấy lấy tình yêu mớm cho họ.

Nhưng, cậu ấy luôn cả thèm chóng chán, khi đã chán rồi thì liền coi những người đó như chim chết, tránh xa như thể sợ bắn tay.

Tuy nhiên, đôi khi cậu ấy cũng nặn ra được hai hàng nước mắt cho chú chim chết nào đó, coi như dùng nước mắt ấy mai táng họ.

Tình yêu với cậu ấy mà nói, chỉ là một trò đùa.

Cách đây nhiều năm, em mới phát hiện, hóa ra cậu ấy và anh thật giống nhau.

Nhưng mà, khi anh chấm dứt thì nhân từ và cao thượng hơn cậu ấy. Anh không nhục mạ người khác, anh chưa bao giờ muốn làm phụ nữ tổn thương.

Còn Hạ Hạ lại tàn nhẫn hơn anh nhiều. Đôi lúc dường như cậu ấy sợ mấy chú chim chết còn chưa chịu đủ thương tổn nên vừa chia tay họ xong liền nói với em:

“Hay mình nói anh ta theo đuổi cậu nhé? Người đó thật ra rất tốt, nhưng tiếc là không hợp với mình. Chỉ cần mình mở miệng thì anh ta chắc chắn sẽ nghe lời mình.”

Anh thử nghĩ mà xem, khi nghe thấy câu ấy, em đã tức đến mức nào.

Nếu cậu ấy không cần gì nữa, cậu ấy sẽ xem đó là món quà tặng cho em. Làm thế cũng chẳng vì em đâu, cậu ấy chỉ muốn gã đó mãi mãi phải ở bên cậu ấy, chờ cậu ấy gọi một tiếng là có mặt thôi.

Nếu có một ngày, gã đó thật sự yêu em, chắc cậu ấy sẽ vẫn nói với em:

“Anh ta thực ra vẫn luôn thích mình!”

Nhưng trước giờ em chưa từng hận cậu ấy.

Cậu ấy là người bạn tốt nhất của em. Em rất hiểu cậu ấy, khi anh quá hiểu một ai đó, anh sẽ không thể hận người đó được.

Tiếc là, cậu ấy chưa bao giờ hiểu em.

Em là một đứa trẻ có tự tôn rất cao.

Em chẳng bao giờ thèm ngó ngang đến những gã theo đuổi cậu ấy, bọn họ nếu không phải là kẻ có tiền, thì cũng là loại không có cá tính, không có mắt nhìn, thích chơi trội nhuộm đầu xanh đỏ, còn không cũng là những người giống như cậu ấy, xem tình yêu như trò đùa của tuổi thanh xuân. Mấy gã đó chỉ yêu vẻ bề ngoài của cậu ấy, yêu đến không cách nào kháng cự được.

Loại con trai như thế, dù có đặt trong đĩa vàng dâng lên cho em, em cũng không cần.

Cho đến một ngày, cậu ấy nói với em về anh...

3. Chương 3

“Trông anh ta rất được! Lại còn cao thế này này!” Cậu ấy ngẩng đầu lên, khoa tay múa chân chỉ về phía trần nhà.

Sau đó, cậu ấy bỏ tay xuống, nói:

“Anh ta có nhiều bạn gái lắm, nhưng mình nhất định sẽ giành được anh ta về tay mình, mình sẽ khiến anh ta chết mê chết mệt mình.”

“Sao cậu không nói muốn anh ta quỳ xuống chân cậu luôn đi?” Em vừa ăn mơ vừa chế nhạo cậu ấy.

Tối hôm đó, bọn em ngồi trên giường cậu ấy chơi bài poker.

Khi đó là lúc trường học cho nghỉ hè. Chỉ cần em nói với bố một tiếng liền dễ dàng được qua đêm ở nhà cậu ấy.

Cậu ấy lại xáo bài lần nữa, dẫu môi nói:

“Nhưng mà, anh ta hơi già.”

“Anh ta già lắm à?”

“Anh ta hai mươi lăm rồi, lớn hơn mình những tám tuổi.”

Em không nhịn được bật cười thành tiếng.

Khi đó, những gã vây quanh cậu ấy đều xấp xỉ tuổi cậu ấy, cùng lắm là hơn cậu ấy một hai tuổi.

Với một thiếu nữ mười bảy tuổi mà nói, một người đàn ông hai mươi lăm tuổi đã là một lão già rồi.

“Mình sợ mình với anh ta chênh lệch nhiều quá.” Cậu ấy vừa xáo bài vừa nói.

“Sao cậu cứ xáo bài mãi thế, không định đánh à?”

“Giờ không phải lượt của cậu à? Mình phải làm gì để anh ta mê mệt mình đây?”

Em vừa nhìn bài vừa nói:

“Chuyện này không phải cậu là chuyên gia sao? Mình còn nghĩ anh ta đã chết đứt đừ vì cậu rồi chứ.”

Không ngờ câu nói này của em đã kích thích cậu ấy, khiến cậu ấy phấn khích nói:

“Anh ta là kiến trúc sư, chắc rất giỏi toán. Mình sẽ vờ như không hiểu toán, kêu anh ta giảng ình. Anh ta có ình danh thiếp.”

Cậu ấy nói xong liền bỏ bài xuống, nhảy xuống giường tìm danh thiếp của anh.

“Giờ đang nghỉ hè mà!” Em tức giận nói.

“Thì mình hỏi bài tập hè có sao đâu.”

“Tìm được rồi!” Cậu ấy cầm danh thiếp của anh, lại tìm thêm cuốn sách giáo khoa Toán trên bàn học, ôm điện thoại lên giường.

Em nhìn nhìn đồng hồ rồi nói:

“Giờ đã hơn mười một giờ đêm cuối tuần, cậu nghĩ anh ta còn ở văn phòng sao?”

“Không thử sao biết được?”

Cậu ấy là người đã nghĩ gì thì phải làm bằng được.

Điện thoại nổi máy.

Không ngờ, anh vẫn còn ở văn phòng.

Anh nhắc máy.

Cậu ấy nháy mắt với em rồi nói với anh:

“Anh có phải là Kiều Tín Sinh không ạ?”

Đó là lần đầu tiên trong đời em nghe thấy tên anh.

“Em là Hạ Hạ. Ngày đó chúng ta đã gặp mặt ở quầy bar, anh còn nhớ em không?”

Anh ở đầu dây bên kia nói gì đó, cậu ấy thoáng đắc ý lấy tay che microphone, hạ giọng nói với em:

“Anh ta vẫn còn nhớ mình.”

Em thấy nhàm chán nên ngồi xáo bài. Trên đời này, hình như chẳng có gã đàn ông nào đã gặp cậu ấy mà quên được cả.

Cho nên, em cũng chẳng lấy làm lạ. Điều duy nhất khiến em thấy ngạc nhiên là trong số những người thích cậu ấy, không ngờ lại có một người mười một giờ đêm cuối tuần còn ở văn phòng làm việc.

Sau đó, cậu ấy dùng giọng ngây thơ nói với anh:

“Chuyện là thế này, em có mấy đề toán không biết cách giải, anh có thể giảng cho em không?”

Anh lại nói gì đó.

Lúc này, cậu ấy không nhìn em nữa, bĩu môi, cao giọng nói:

“Được rồi! Vậy mai anh gọi lại cho em nha, em cũng không cần lắm.”

Gác máy xong, cậu ấy tức giận nói:

“Hừ, anh ta bảo anh ta đang bận, mai sẽ gọi lại ỉnh.”

Em suýt không nén cười được.

Anh là chú chim đầu tiên khi cậu ấy vươn tay ra mà không lập tức bay tới.

Giờ phút ấy, em đã từng nghĩ, có lẽ, anh không giống như những chàng trai khác.

Nhưng rồi, em lại nhanh chóng khinh bỉ anh...

4. Chương 4

Bởi vì, sự kiêu ngạo của anh chỉ duy trì được một ngày ngắn ngủi.

Ngày hôm sau, anh chủ động gọi điện lại cho cậu ấy.

Cậu ấy mặc một chiếc áo trễ ngực, mang theo sách giáo khoa Toán đi đến chỗ hẹn với anh, trước khi đi còn dương dương tự đắc nói với em:

“Để xem mình trị tội anh ta hôm qua lạnh nhạt mình như thế nào! Cậu chờ mình nhé! Mình sẽ về sớm, mình hứa xong bài sẽ bỏ anh ta lại về luôn, anh ta chắc chắn không thể ngờ được.”

Kết quả, ngày đó mãi đến khuya cậu ấy mới về nhà.

Khi cậu ấy về, mặt mày tươi rói, kể chi tiết những gì xảy ra trong ngày đầu hẹn hò với anh cho em nghe.

Cậu ấy nghĩ cậu ấy đã khiến anh mê mệt cậu ấy rồi.

Em từng nói là em chán ghét tất cả những gã thích cậu ấy rồi đấy.

Nên thời khắc ấy, em đã khinh bỉ anh.

Em cho rằng anh cũng chẳng khác gì mấy gã đó, chẳng qua là mới mẻ hơn mà thôi.

Sau đó, bọn anh bắt đầu hẹn hò, anh rất nhanh trở thành bạn trai chính thức của cậu ấy.

Với cậu ấy, anh giống như một món đồ chơi mới mà cậu ấy không thể chờ được phải khoe ngay với em.

Thế nên một ngày nọ, cậu ấy sắp xếp cho em gặp anh.

“Để mình dẫn cậu đến xem nhà của Tín Sinh, anh ấy tự thiết kế đấy. Sau đó, bọn mình sẽ chờ anh ấy về ăn cơm chung nha.”

Em cứ như vậy bị cậu ấy kéo đi, thậm chí quần áo trên người em khi ấy cũng chẳng tươm tất gì, khó trách ngày đó anh chẳng thêm để mắt đến em.

Nói đến đây, chắc anh đã nhớ ra cô gái tên Hạ Hạ, và cô bé Lọ Lem đi theo sau cậu ấy là em rồi chứ?

Anh thậm chí còn chưa bao giờ biết tên em...

5. Chương 5

Tín Sinh à, một ngày cách đây hai mươi hai năm, em đã từng hiện diện trong ngôi nhà của anh.

Chỉ là, khi ấy em chưa bao giờ dám nghĩ, rất lâu sau đó, em sẽ dọn đến đây, trở thành bà chủ của nơi này và hạnh phúc lắng nghe tiếng thở khi say ngủ của anh trong vô số đêm dài.

Đó là ảo tưởng xa vời đến mức nào?

Mọi chuyện của ngày hôm đó, vẫn rõ ràng trong tâm trí em.

Em bị Hạ Hạ kéo ra khỏi nhà, bắt một chiếc taxi.

Xe chở bọn em đến nhà anh ở số 7 đường Bối Lộ.

Em xuống xe, vừa ngẩng đầu đã thấy tòa nhà sáu tầng màu xám khá cũ, có lẽ đã được xây trước khi em và Hạ Hạ chào đời.

Bọn em đi lên mấy bậc thang ở cửa lớn, sau đó gặp một cầu thang lớn ở sảnh.

Cầu thang dài như vậy toàn bộ đều làm bằng đá mài màu xám, ngay cả tay vịn cũng thế, sờ vào rất lạnh lẽo.

Khi đó, em không biết rằng, rất nhiều đêm về sau, em sẽ cô đơn ngồi trên cầu thang lạnh băng ấy để chờ anh về.

“Chẳng hiểu sao anh ấy lại ở cái nơi như thế này, ngay cả thang máy cũng không có!” Hạ Hạ vừa đi vừa lẩm bẩm.

Cuối cùng bọn em cũng lên đến lầu bốn.

“Đến nơi rồi!” Cậu ấy vừa thở hồng hộc vừa nói. “Lần sau, nếu anh ấy bế mình lên thì mình mới thêm lên.”

Em nhấn chuông cửa, người giúp việc già của anh mở cửa, kính cẩn nói:

“Chào cô Hạ!”

Bà ấy cho bọn em vào nhà, nói cho bọn em biết anh chưa về.

“Bọn cháu sẽ chờ anh ấy.” Hạ Hạ nói.

Bước vào nhà, em liền ngầy người.

Em chưa từng thấy căn nhà nào đẹp đến vậy.

Tuy biết anh là kiến trúc sư, nhưng lúc nào em cũng mang thành kiến cho rằng một kiến trúc sư theo đuổi Hạ Hạ thì chắc chẳng có đầu óc gì.

Nhưng em sai rồi.

Sàn gỗ trải thảm, trần nhà rất cao, vách tường thuần trắng, chính giữa phòng đặt một kệ sách cũng màu trắng, cạnh đó là một chiếc sofa sát mặt đất.

Đây là chiếc sofa anh thích nhất, nó đã gắn bó với anh nhiều năm. Chắc anh cũng đang ngồi trên đó đọc lá thư này nhỉ?

Ngày đó, thứ đầu tiên hấp dẫn ánh mắt em là bức tranh rực rỡ treo trên tường phòng khách. Bức tranh ấy vẽ một thiếu phụ tóc đỏ đang hé làn môi đỏ mọng đầy gợi cảm, nàng mặc váy múa sắc sỡ và mang tất dài màu đen, chống cằm chăm chú nhìn xa xăm rất sống động, quanh nàng là muôn vàn màu sắc bủa vây.

Em dừng chân trước bức tranh, ngắm nhìn nó. Người phụ nữ trong tranh dường như cũng đang nhìn em, những màu sắc quanh nàng không ngừng nhảy nhót trong mắt em.

“Mình từng thắc mắc sao anh ấy lại vẽ phụ nữ thành cái dạng này.” Hạ Hạ đi đến cạnh em nói.

“Tranh này là anh ta vẽ?” Em lắp bắp vì kinh ngạc.

“Ừ! Mình hỏi anh ấy người phụ nữ này là ai, có phải người yêu cũ của anh ấy không, cậu đoán xem anh ấy trả lời thế nào?”

“Đây là người yêu cũ của anh ta?”

“Anh ấy nói, đây không phải là một người phụ nữ cụ thể nào, nhưng cũng là tất cả phụ nữ.”

Em mỉm cười.

Em của ngày đó, chỉ cảm thấy bức tranh này rất đẹp, nhưng không ngờ đây là bức tranh do chính tay anh vẽ, bất giác em sinh lòng ái mộ anh.

Mãi đến sau này, khi đã trải qua sự giày vò của nỗi nhớ nhung anh, quay về nơi đây, một lần nữa ngắm nghía bức tranh này, em mới biết, thì ra em chưa bao giờ hiểu anh.

Người phụ nữ trong tranh đúng như anh nói, vừa không phải là một người phụ nữ cụ thể nào, lại vừa là tất cả phụ nữ.

Cuộc đời anh là do hết thấy phụ nữ chấp vá mà thành.

Các nàng đều trẻ trung, xinh đẹp, hoạt bát, vui vẻ, tựa như muôn màu nghìn khối vậy, tô điểm cho cuộc đời anh.

Không hoài niệm quá khứ, chỉ sống cho hiện tại, đeo đuổi thanh xuân rực rỡ và hào nhoáng, tay chống cằm, lặng lẽ cười nhạo hết thấy mọi lời thề non hẹn biển và tình cảm sâu đậm, không có ưu sầu, không có tổn thương, không có vướng bận, luôn xem nhân gian là trò đùa vui trong đáy mắt.

Nếu em biết sớm một chút, thì buổi tối hôm đó, em sẽ không ngốc nghếch đến mức nghĩ rằng những giọt nước mắt ngu ngốc của em sẽ khiến anh rung động.

Em sẽ giống như anh, giống như người phụ nữ trong bức tranh này, chứng minh cho anh thấy, em khinh miệt tình yêu đến mức nào.

Nếu thế, biết đâu em sẽ có được anh.

Huống chi, khi ấy em chỉ mới mười bảy tuổi.

Khi Hạ Hạ ngồi bên cửa sổ uống trà, em bước về phía giá sách chiếm cả một bức tường phòng khách.

Anh có nhiều sách vô cùng, em tò mò xem anh đọc những loại sách gì, có sách về kiến trúc, nghệ thuật, văn học, cũng có rất nhiều sách khác mà em chưa từng thấy bao giờ.

Từ nhỏ em đã yêu sách nên khi thấy nhiều sách như vậy, lòng em tràn đầy yêu thích, vuốt ve hết cuốn này đến cuốn khác, vất óc đoán xem rốt cuộc anh là người như thế nào. Anh có học thức như vậy, tài hoa như vậy, nhưng sao lại thích loại con gái như Hạ Hạ, cậu ấy có đời nào đọc sách đâu.

Một khắc đó, lòng tự tôn và đố kị nói với em rằng: Hết thấy mọi thứ ở đây, bức tranh kia, tất cả những cuốn sách này, những đĩa nhạc cổ điển và chiếc dương cầm đen bóng được đặt nơi góc phòng khách đều là đạo cụ anh dùng để lừa gạt những cô gái trẻ.

Em muốn chứng thực suy đoán của mình. Vì thế, dù Hạ Hạ mấy lần giục em sang đó uống trà em cũng không để ý đến cậu ấy.

Em quá tò mò về anh.

Em lấy hết cuốn sách này đến cuốn sách khác ra xem chúng có phải chỉ dùng để trang trí không, và có phải anh chưa hề đọc chúng lần nào không.

Nhưng, một lần nữa, em lại sai lầm rồi.

Bất cứ cuốn sách nào em lấy ra, đều có dấu vết chúng đã từng được xem qua, cuốn ít, cuốn nhiều, có cuốn thậm chí đã được đọc nhiều đến mức có nếp.

Nếu chủ nhân của chúng là một gã đàn ông xấu xí, bị cận một nghìn độ thì em còn có thể lí giải được.

Nhưng, Hạ Hạ luôn nói trông anh rất tuấn tú.

“Sao anh ấy mãi chưa về vậy chứ?” Hạ Hạ ồn ào bên kia.

Em rời khỏi giá sách, mở cửa phòng ngủ của anh ra lên nhìn vào.

Em nhìn thấy một góc giường, thảm lót sàn màu trắng, bên giường là một đôi dép màu đen, đôi dép của anh.

Em lại lên nhìn thư phòng của anh, trong đó còn nhiều sách hơn, chiếc bàn làm việc để đầy những cuốn sách chuyên về thiết kế.

Em đột nhiên hiểu ra, buổi tối cuối tuần mà Hạ Hạ lần đầu gọi điện cho anh, anh nói anh đang vội, không phải là anh cố ý lừa dối với cậu ấy, mà anh đang thực sự tập trung làm việc.

“Anh ấy về rồi!” Hạ Hạ đột nhiên nói.

Thâm tâm em thoáng run rẩy, quay đầu nhìn sang.

Em không thấy anh.

Lúc này, cậu ấy đã đứng lên khỏi chiếc ghế bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, hình như thấy ai đó.

Em đi qua đó, đứng sát cậu ấy, muốn nhìn anh một chút nhưng lại không thấy gì.

Anh đã đi vào sảnh tòa nhà rồi.

Em đã vượt mất anh.

Hạ Hạ quay đầu lại, đắc ý cười nói với em:

“Ha ha, chỉ có mình mình thấy được anh ấy thôi!”

Đó chỉ là một câu nói trẻ con, vậy mà, trong kí ức của em, câu nói ấy sao nghe chua xót lạ.

Cho nên, hai năm nay, khi cuối cùng em cũng có thể đứng ở cửa sổ này để chờ anh về.

Khi em nhìn thấy anh, sẽ luôn ngốc nghếch tự nói với mình:

“Ha ha, chỉ có mình em thấy được anh thôi!”

Khi làm thế, em có cảm giác dường như mình vừa giành chiến thắng vậy, nhỏ thôi nhưng ngọt ngào vô cùng.

Hạ Hạ nói xong câu ấy liền chạy nhanh đến sau cửa lớn, nháy mắt với em.

Cậu ấy muốn dọa anh khi anh vào nhà.

Cậu ấy nói em qua bên đó, nhưng em lại bối rối đến mức đứng chết trân bên cửa sổ.

Đúng lúc đó, cửa mở ra.

Cuối cùng em cũng thấy anh.

Hạ Hạ bị cánh cửa che khuất nên anh không nhìn thấy cậu ấy.

Anh chỉ nhìn thấy mình em.

Anh kinh ngạc nhìn em, tựa hồ đang thăm hỏi:

“Cô gái này là ai? Sao lại ở đây?”

Thời khắc đó, dù chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, cả thế giới, chỉ có mình em và anh.

6. Chương 6

Hạ Hạ nói trông anh rất tuần tú.

Cậu ấy sai rồi.

Bề ngoài của anh còn đẹp hơn rất nhiều so với hình dung của cậu ấy, thậm chí còn hơn cả trong tưởng tượng của em.

Em từng nghĩ chắc anh cũng như những gã từng hẹn hò với cậu ấy, tuy ngoại hình đẹp dễ nhưng nếu không phải là dạng trai bao bám váy phụ nữ thì cũng là kiểu công tử bột ẻo lả như đàn bà, không có chút nam tính nào, đi đường nếu chẳng may bị ngã thì chỉ biết khóc gọi mẹ mà thôi.

Tuy anh luôn nói với em:

“Anh già quá rồi! Anh lớn hơn em đến hai mươi lăm tuổi!”

Nhưng, trong lòng em, cho tới bây giờ anh chưa từng thay đổi, vĩnh viễn giống như thời khắc đó, là người em vừa gặp đã yêu.

Ngày đó anh mặc một bộ ple màu lam, bên trong là áo sơ mi tối màu đã mở hai cúc trên cùng ra, tay cầm cà vạt, hẳn là được cởi ra lúc anh đi lên lầu.

Anh cao ráo, tóc ngắn đen bóng gọn gàng, nét mặt hoạt bát sinh động, dáng vẻ đường hoàng nghiêm nghị.

Tư thế cầm cà vạt của anh sao lại phóng khoáng đến thế! Nụ cười của anh sao lại mê người đến thế! Có một giây đồng hồ, đôi mắt thâm thúy của anh tò mò nhìn về phía em.

Đó là ánh mắt rất đa tình, nhưng cũng đầy thông minh và phức tạp. Nhiều năm qua, em mãi vẫn không nhìn thấy được ánh mắt ấy.

Đối với một cô gái mười bảy tuổi mà nói, giờ khắc ấy tựa như vĩnh hằng.

Em đã mất hồn khi nhìn thấy anh.

Em đột nhiên ý thức được bộ dạng em hôm nay nhếch nhác đến mức nào. Sắc mặt của em tái nhợt, thân thể lại khăng khiu. Mái tóc ngắn của em lả chĩa tứ phía. Trên người em là chiếc váy cũ rách đã bạc màu, thoát nhìn thật giống cô bé bán diêm trong câu chuyện cổ.

Thế thì bảo sao anh có thể yêu em như em yêu anh được?

“Em ở đây này!” Lúc này, Hạ Hạ từ sau cửa nhảy ra, vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay anh.

Ánh mắt anh chuyển sang chuyên chú nhìn cậu ấy.

“Người ta chờ anh lâu lắm đấy!” Cậu ấy làm nũng với anh.

Anh cười cười với cậu ấy.

Anh luôn cười như vậy với mọi phụ nữ ở cạnh anh.

“Đây là bạn học của em: Tây Tây.”

Tây Tây là tên tiếng Anh của em. Tên tiếng Anh đầy đủ của em vốn là Tây Tây Lị Á, nhưng mọi người vẫn quen gọi em là Tây Tây.

Tây Tây vốn có phiên âm La Tinh là Ceci.

Tây Tây Lị Á là Cecilia.

Cho tới bây giờ anh cũng không biết tên em vốn dĩ là như thế, anh cũng chưa từng hỏi em, bởi em cũng giống như những cô gái khác, chỉ là khách qua đường trong đời anh. Có lẽ anh đã quen rất nhiều cô gái tên là Tây Tây.

May là anh chưa từng hỏi em, vậy nên, hai mươi năm sau, em có thể dùng tên Trang Trữ Ân của em. Trước kia anh chưa bao giờ nghe qua cái tên này, nên anh không biết em từng là Tây Tây.

Sau khi Hạ Hạ giới thiệu em với anh, anh liền đi về phía em, mỉm cười nói: “Em là Tây Tây?”

Vốn dĩ em nên quay lại cười với anh, thoát khỏi ánh mắt mê hồn của anh, nhưng khi ấy em lại nhăn nhó và đỏ mặt vì bối rối, chẳng thốt được lời nào.

Hạ Hạ đắc ý nói với anh:

“Tên của hai bọn em ghép lại sẽ tạo thành vương triều Tây Hạ, rất mạnh đó, anh đừng hòng bắt mất bọn em!”

Anh cười khanh khách, nói:

“Đó là giống người thô lậu, sau này đã bị Thành Cát Tư Hãn tiêu diệt!”

“Đúng! Bọn em là người thô lậu, nên bọn em muốn ăn cơm! Bụng em đói muốn dán vào lưng rồi!” Hạ Hạ kêu gào.

Anh ngọt ngào nói:

“Xin lỗi, nhưng hai vị tiểu thư chờ anh một chút nhé, anh phải đi tắm trước đã!”

Anh chẳng nhìn em thêm lần nào nữa, lập tức đi vào phòng trong.

Em đã hận chính mình đến mức nào! Sao em không biểu hiện tốt một chút trước mặt anh chứ?

“Cậu thấy anh ấy thế nào?” Hạ Hạ thì thầm bên tai em.

Không đợi em trả lời, cậu ấy đã nói tiếp:

“Anh ấy không giống với mấy gã bạn trai cũ của mình đúng không? Anh ấy rất thích mình đấy!”

Nói xong, cậu ấy đi về phía sô pha, lấy chiếc gương nhỏ trong ví ra tô lại son môi.

Em chưa bao giờ ghen tỵ với cậu ấy đến thế!

Một khắc đó, em thậm chí còn sợ hãi khi nghĩ đến viễn cảnh cậu ấy sẽ lấy anh.

Em thật ngốc! Anh làm gì có ý định kết hôn chứ, anh đâu chịu được sự trói buộc của bất cứ phụ nữ nào.

Nhưng, giờ phút đó, em còn chưa hiểu anh.

Em đột nhiên bị thôi thúc phải lấy đi thứ gì đó ở chỗ anh về làm kỷ niệm, nó là đồ của anh, là thứ anh đã từng vuốt ve, để em có thể lừa phỉnh mình, để em gần anh theo một cách khác.

7. Chương 7

Em không nghĩ ngợi gì liền lấy một cuốn sách trên giá xuống, ngay cả tựa sách là gì em cũng không thèm nhìn.

Em run run nói với Hạ Hạ:

“Mình có thể mượn sách của anh ấy không? Cuốn này mình chưa thấy bao giờ.”

“Được chứ, để tí mình hỏi anh ấy cho.”

Cậu ấy mở nắp cây đàn dương cầm, ngón tay tùy tiện lướt qua những phím đen trắng.

Khi ấy, anh từ trong phòng đi ra.

Anh vừa rửa mặt xong, tóc mai hơi ướt, trông như đứa trẻ hiếu động vậy.

“Lâu rồi em không luyện đàn.” Hạ Hạ nói, “Anh biết đánh đàn không? Hay cái này dùng để trang trí vậy?”

Anh không nói gì, ngồi xuống trước đàn, ngón tay nhảy múa trên phím đàn, chuyên chú đến vậy, động lòng người đến vậy.

Giây phút ấy, em biết em đã vĩnh viễn yêu anh.

Và em cũng bắt đầu hận anh.

Anh có tâm hồn đẹp như thế, lại theo đuổi một cô gái rỗng tuếch.

Anh tài hoa như thế, có học thức như thế, lại sa vào vòng trác táng, ham thích gái đẹp.

Anh nghiêm túc như thế, lại bất cần đời, khinh nhờn tình yêu.

Mặt nào cũng là anh.

Anh là tên khốn kiếp!

“Tây Tây muốn mượn một cuốn sách của anh đấy!” Hạ Hạ nói với anh.

“Em thích Oscar Wilde à?” Anh nhìn cuốn sách mà em đang nắm chặt trong tay.

“Tiền anh ượn thì không cần trả lại, nhưng sách thì phải trả cho anh nhé!” Anh mỉm cười rồi nghiêm túc nói với em.

Em lúng túng gật đầu.

“Em sẽ trả cho anh.” Em đáp.

Tín Sinh, ngày đó cách đây hai mươi hai năm, anh đã nhớ ra chưa?

Mỗi một chi tiết, em đều nhớ rõ.

Vì sao lại để em gặp anh ngày hôm ấy chứ?

Nếu không gặp anh, em sẽ không phải chịu sự giày vò của nỗi nhớ rất nhiều tháng ngày sau. Có lẽ cuộc đời em giờ đây đã hạnh phúc hơn.

Nhưng, nếu có ai đó dám lấy mất ngày định mệnh đó của em, em chắc chắn sẽ đem hết sức lực của mình, cắn mạnh vào cánh tay kẻ ấy, để kẻ ấy phải buông tay trả nó lại cho em...

8. Chương 8

Đêm đó, em nằm trên chiếc giường chật hẹp của mình, cầm cuốn truyện mà anh từng xem qua, đọc đến tận bình minh.

Khoảnh khắc đó, nó là của em.

Trang giấy đã hơi ố vàng, em nghĩ trước kia rất lâu, có lẽ khi anh bằng tuổi em đã đọc qua cuốn truyện này.

Nhân vật chính trong truyện tên Dorian Gray, là một người đàn ông rất mực tuấn tú.

Cuốn truyện này em lấy vội trên giá sách của anh, trong biển sách đó, sao em lại vô tình lấy trúng cuốn “Bức chân dung của quý dữ” này của Oscar Wilde mà không phải cuốn khác chứ?

Mãi đến hai mươi năm sau, em mới biết, đây là vận mệnh mà em chẳng thể tránh thoát.

Cái khác nhau giữa vận mệnh và những điều ngẫu nhiên là, vận mệnh sớm được an bài từ lâu, nhưng chúng ta thường phải chờ rất nhiều năm, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn lại mới giật mình biết được sự an bài kia thâm trầm đến mức nào...

9. Chương 9

Bởi vì anh, mà từ đó về sau, em cũng yêu nghệ thuật, yêu nhạc cổ điển và Chopin.

Em thường ra hiệu sách mua những loại sách nói về chúng.

Nếu có gì không hiểu, em sẽ đọc đi đọc lại, đắm chìm trong những cuốn sách ấy, vì muốn trở thành người phụ nữ anh yêu.

Em vốn chỉ nghe những ca khúc thị trường bỗng nhiên chuyển sang nghe nhạc cổ điển. Em dùng tiền tiêu vặt để mua đĩa nhạc đầu tiên viết cho dương cầm của Chopin.

Hôm mình gặp nhau, anh đã đàn bản “Dạ khúc” của ông ấy.

Em đã yêu anh như thế đấy, cũng như anh yêu Hạ Hạ vậy.

Anh và cậu ấy nhanh chóng thân thiết với nhau.

Em luôn mong ngóng cậu ấy sẽ mang em theo mỗi lần hò hẹn với anh, để em có thể nhìn thấy anh.

Chỉ là, mỗi khi thấy hai người liếc mắt đưa tình với nhau, em lại hận mình sao lại ở đó.

Một tối nọ, em diện chiếc váy đẹp nhất mà em có để đi gặp anh.

Ngày đó là lễ khánh thành một khách sạn mà anh thiết kế, được cử hành ở một nhà hàng Pháp đặt ở tầng cao nhất của khách sạn.

Hai tuần trước khi nghe Hạ Hạ nhắc qua, em liền năn nỉ cậu ấy mang em đi xem cho biết.

Vì muốn cậu ấy đồng ý, em đã phải dùng trăm phương nghìn kế để lấy lòng cậu ấy.

Cuối cùng, cậu ấy đã đồng ý mang em đi.

Song em chẳng hề hay biết là do ý của anh hay của cậu ấy mà ngày hôm đó, chúng ta không phải ba người, mà là bốn người đến.

Đỗ Lâm cũng đến.

Anh sợ anh ấy một mình buồn chán, nên đem em tặng cho anh ấy sao?

Sao anh lại đang tâm phỉ bỏ lòng ái mộ em dành cho anh như thế?

Đỗ Lâm là một người hiền lành, là bạn cũ từng học chung với anh. Nhưng anh ấy trái ngược hoàn toàn với anh, anh ấy ăn mặc tuềnh toàng, lộ rõ vẻ nghèo túng.

Có điều, nói thật, hôm đó, trông anh ấy và em mới xứng đôi làm sao!

Tối đó, khi em xuất hiện, Hạ Hạ vừa thấy phục sức trên người em đã không nhịn được mà bật cười:

“Sao cậu lại ăn mặc thế này? Sớm biết thì mình đã cho cậu mượn váy của mình rồi, sao cậu không hỏi mình?”

Ngày đó, cậu ấy diện đồ rất đẹp, giống như công chúa vậy, còn em thì giống như nàng hầu nghèo khó chưa trải đời đứng bên cậu ấy.

Anh không cười nhạo em như cậu ấy.

Phụ nữ là thứ anh yêu nhất thế giới, vậy nên, anh luôn dịu dàng khoan dung với phụ nữ.

Nhưng anh lại không mời em khiêu vũ.

Em thấy anh và Hạ Hạ nhảy hết bản này đến bản khác, thấy thân thể hai người dây dưa một chỗ, thấy cậu ấy thỉnh thoảng ghé vào tai anh thì thầm, em càng hận mình hơn.

Sao em lại muốn đến đây chứ?

Em cắn chặt môi ngăn không ỉnh bật khóc, nhưng nước mắt của em đã sớm đọng đầy khóe mắt.

May là, đèn ở nhà hàng rất mờ, nên anh không thấy được nước mắt của em.

Nhưng, Đỗ Lâm ngồi cạnh em, người con trai cô đơn ấy đã cảm nhận được.

Anh ấy cố pha trò cho em xem, như thể biết em đang đau lòng.

Có lẽ, anh ấy đã từng gặp rất nhiều cô gái đau lòng.

Nhưng em nào có tâm trạng để quan tâm anh ấy?

Em tùy tiện đáp vài câu cho có lệ rồi bỏ mặc anh ấy.

Bị em lạnh nhạt, cuối cùng anh ấy cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng uống rượu, hết chén này đến chén khác.

Khi anh và Hạ Hạ khiêu vũ xong thì anh ấy cũng đã say khướt.

Sau đó, anh lái xe đưa bọn em về nhà, tiện đường chở anh ấy về luôn.

Trong đêm tối, xe chạy như bay. Hạ Hạ không ngừng tíu tít bên tai anh, hôm ấy cậu ấy rất vui vẻ, cảm thấy bản thân vô cùng nổi bật.

Em không muốn nói chuyện với cậu ấy, đành giả vờ mệt mỏi, tựa vào kính xe, lặng im không nói gì, song ánh mắt vẫn lén lút nhìn trộm sườn mặt anh.

Về mặt phức tạp ấy, em có nhìn cả đời cũng không thấy chán.

Đỗ Lâm say mềm ngã vào cửa xe phía bên kia.

Em một mực muốn biết, anh ấy có quan hệ gì với anh?

Anh nói anh ấy là bạn học Đại học của anh, như vậy, anh ấy chắc cũng học Kiến trúc? Sao lại khác anh đến thế? Mà dường như các anh lại rất thân thiết.

Em của khi đó, có lẽ không biết dạng quan hệ này là gì, nhưng lại thấy được thứ tình cảm ẩn giấu trong đó. Đây là thiên phú của em.

Xe dừng lại ở một ngôi nhà cũ nát, nó cách biệt một trời một vực căn nhà của anh ở đường Bối Lộ.

Anh xuống xe, nói với em và Hạ Hạ:

“Anh sẽ quay lại ngay!”

Sau đó, anh mở cửa sau xe, đỡ Đỗ Lâm đã say khướt ra ngoài.

“Có cần em giúp không?” Em hỏi một tiếng, giúp anh đỡ anh ấy ra. Anh ấy khá nặng ký.

Anh nhìn em cười lắc đầu, nói:

“Không cần.”

Nụ cười ấy ôn tồn biết bao!

Anh cố hết sức kéo anh ấy ra, khoát tay anh ấy lên vai anh, rồi nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

Ánh mắt em vẫn không ngừng đuổi theo bóng dáng anh.

Lúc này, Hạ Hạ mắt hững nói:

“Mình ghét nhất là mấy gã say rượu.”

“Mình ra ngoài hóng gió một lát.” Em nói rồi xuống xe.

Em đứng ở bên cạnh xe, lẳng lặng nhìn anh.

Đó là khoảnh khắc em có thể chiêm riêng ỳnh.

Anh đỡ Đỗ Lâm đi qua đường, hai người lắc lư vui sướng, vai kề vai, lớn tiếng hát hò.

Em lại thấy được một mặt khác của anh. Trong nháy mắt, em không nhận được nở nụ cười, cả buổi tối bị anh lạnh nhạt, cả buổi tối thống khổ của em, giờ khắc này, đều được bồi thường thỏa đáng.

Cuối cùng anh và anh ấy cũng đi đến bậc thang dẫn vào nhà anh ấy, đúng lúc này, em thấy anh lấy ví tiền ra, rút ra mấy tờ tiền rồi lén nhét vào ví anh ấy.

Động tác của anh rất nhanh, chắc chẳng ai ngờ đến, chắc anh ấy cũng chẳng thể ngờ.

Phải đến sáng mai khi anh ấy tỉnh rượu, có lẽ mới phát hiện trong ví có tiền.

Sau này em mới biết, anh vẫn luôn tiếp tế cho người bạn cũ bất đắc chí ấy theo cách đó.

Tín Sinh, anh đối xử với đàn ông tốt hơn với phụ nữ nhiều.

Lúc anh xoay người đi về, em vội vàng ngồi vào xe.

Anh khe khẽ hát một mình, băng qua đường cái, đi về phía bọn em, mở cửa xe, thản nhiên nói:

“Đi nào!”

Để tiện đường thì lẽ ra anh sẽ đưa Hạ Hạ về nhà trước. Nhưng lần nào khi ba chúng ta đi cùng nhau, bất kể đi đâu, anh cũng sẽ chở em về trước.

Em đã mong đợi một ngày, người ở cạnh anh đến cuối cùng là em biết bao!

Chỉ cần một tối thôi em cũng thỏa lòng.

Em luôn mong quãng đường về nhà kia mãi mãi không bao giờ dứt...

10. Chương 10

Nhưng, trong hai mươi năm, đoạn đường ấy vẫn chỉ có mình em lẻ bóng đi về.

Hai mươi năm, quãng thời gian yêu anh, em chưa từng nản lòng vì anh, em chỉ luôn thất vọng về bản thân mình.

Nếu em yêu anh đến thế, đương nhiên là em yêu bản chất vốn có của anh, không phải sao?

Khi em nói anh là tên khốn kiếp, em đã sớm biết rồi.

Có một đêm, em nằm trên giường, nghe “Dạ khúc”, ôm cuốn “Bức chân dung của quý dũ”, cuốn truyện em đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

Nhìn cuốn truyện, em như thấy chính anh vậy, thậm chí em còn ngốc đến mức hôn cuốn truyện ấy.

Hôm đó Hạ Hạ đi cùng anh.

Sau khi về nhà, cậu ấy gọi điện cho em.

“Mình gọi xem cậu đã ngủ chưa. Cậu đang làm gì đó?” Cậu ấy hỏi em.

“Mình đang đọc sách.” Em vội tắt máy hát đi, không muốn để cậu ấy biết em đang nghe “Dạ khúc”.

“Mệt quá!” Cậu ấy than.

“Bọn cậu lại đi khiêu vũ à?” Em chưa sót hỏi.

“Không phải! Bọn mình ở nhà anh ấy, cả ngày chẳng đi đâu hết.”

“Bọn cậu ở nhà làm gì?”

Cậu ấy nghe em hỏi thế liền bật cười.

“Cậu ngây thơ quá đi! Hai người ở cùng nhau thì còn có thể làm gì chứ?”

Tín Sinh, khoảnh khắc đó, em cảm thấy muốn chết đi.

Tình yêu mà em dành cho anh, chưa bao giờ vương dực niệm.

Em của tuổi đó, khờ dại tin rằng tình yêu rất đơn thuần, rất thiêng liêng, rất siêu nhiên, tựa như thằng gù Quasimodo yêu Esméralda trong “Nhà thờ Đức Bà Paris” vậy. Nó luôn mạnh mẽ hơn dực vọng, luôn thống trị dực vọng.

Chỉ có tình yêu như vậy mới là tình yêu tinh khiết cao quý nhất.

Nhưng anh đâu phải là thằng gù nhà thờ Đức bà.

Tuy em biết rõ anh từng có rất nhiều bạn gái, nhưng em vẫn luôn phỉnh phờ chính mình.

Nhưng em tự nhủ, anh sẽ không làm thế với cậu ấy.

Nhưng em tự mị hoặc em rằng, anh và cậu ấy cùng lắm chỉ ôm nhau và hôn môi mà thôi.

Nhưng em tin hai người rất trong sáng.

Câu nói “Cậu ngây thơ quá đi!” của cậu ấy đã khiến em bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị.

Tỉnh mộng rồi, chợt chẳng biết mình đang ở đâu.

“Tây Tây? Cậu có đang nghe mình nói không đó?”

Em cố vờ như không có gì, nhưng miệng em, mặt em, và cả người em đều run rẩy.

“Mình đi ngủ đây.” Em ngắt điện thoại.

Em muốn hận anh, nhưng em không làm được.

Lúc này, em nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài, là tiếng bố đến tiệm bánh mì làm việc. Ông ấy luôn đi đến sáng hôm sau mới về.

Đợi ông đi rồi, em xuống giường, mở tủ bếp lấy chai brandy ra rồi ngửa đầu tu ừng ực mấy hơi liền.

Em không muốn tỉnh táo, em quá đau đớn.

Em trở về giường, lần đầu biết đến lợi ích của rượu.

Em giận dữ đến phát khóc.

Em ôm cuốn truyện của anh khóc đến khi say như chết.

Em tự hỏi mình vì sao? Anh có biết Hạ Hạ vốn là loại con gái coi tình yêu như trò chơi không? Khi cậu ấy hẹn hò với anh vẫn đang đùa với nhiều gã khác. Cậu ấy còn nhờ em giấu giếm, có mấy lần, cậu ấy nói dối anh là đi cùng em.

Cậu ấy thậm chí không còn trong trắng nữa, anh có biết không?

Anh không để ý sao?

Ít nhiều nhờ chai Brandy đó, em đã quên anh trong mơ.

Ngày hôm sau, em lại mê man như cũ.

Em sốt cao.

Bố không biết em đã uống cạn chai Brandy ấy, ông ấy cho em tiền, bảo em tự đến viện khám.

Em không đi, em hy vọng em bệnh đến chết luôn cho rồi, như vậy, có lẽ anh sẽ đau lòng vì em, sẽ nhớ rõ em. Dù sao, khi chết em vẫn còn trẻ thế kia mà.

Nhưng em không chết được.

Người em co quắp, em nằm liệt giường nhiều ngày liền, không muốn nghĩ ngợi gì nữa.

Hạ Hạ hẹn gặp em, em nói em bị bệnh.

Vì em không muốn gặp anh, không muốn để anh thấy dáng vẻ này của em.

Em nghĩ chỉ cần em không thấy anh thì có lẽ ngày nào đó em sẽ quên được anh.

Chúng ta đều từng lãng quên rất nhiều giấc mơ của chính mình không phải sao? Khi tỉnh lại, nó sẽ dần dần tan biến khỏi trí nhớ, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn...

11. Chương 11

Đáng tiếc là, anh không phải là giấc mơ mà em có thể quên.

Một ngày nọ khi em còn đang co quắp trên giường không muốn gặp anh thì Hạ Hạ đến thăm em.

Trong nhà chỉ có em. Em tập tễnh xuống giường mở cửa. Cậu ấy thấy em thì giật mình:

“Cậu ốm đi nhiều quá! Rốt cuộc thì bệnh gì thế? Đã đi khám bác sĩ chưa?”

Nói xong cậu ấy lấy tay sờ trán em.

“Hơi sốt đây này! Cậu về giường nằm đi, mình mua đồ ăn đến cho cậu này.”

Cậu ấy vội đỡ em về giường, em tựa lưng vào thành giường, cậu ấy ngồi bên giường, lo lắng hỏi em:

“Cuối cùng cậu bị sao thế?”

Em nhìn cậu ấy, cậu ấy chân thành quan tâm em như thế đấy, loại chân thành ấy không cách nào là giả được.

Khi anh đóng vai Thành Cát Tư Hãn chưa xuất hiện, em và cậu ấy luôn là “Tây Hạ”.

Em đột nhiên cảm thấy mình thật đê tiện. Sao em lại đối xử với cậu ấy như thế?

Tuy cậu ấy khiến em phải nếm trải cảm giác ghen tỵ, nhưng đó đâu phải lỗi của cậu ấy.

Nếu không nhờ cậu ấy, thì làm sao em gặp được anh. Giả sử không có cậu ấy, thì cũng đâu thể khẳng định người anh yêu sẽ là em.

“Cậu xem mình mua gì cho cậu này!” Cậu ấy lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật rất đẹp, nắp hộp còn được cột nơ lớn.

“Là sô cô la đó! Sô cô la này ăn ngon lắm! Cậu mở ra xem đi!”

Trong nháy mắt ấy, nước mắt em bỗng trào ra.

Đứa ngốc này! Cô bạn thân nhất của em! Có ai mang một hộp sô cô la đi thăm bệnh chứ?

Em đã dọa cậu ấy sợ thật.

“Tây Tây, cậu có sao không?” Cậu ấy nắm lấy cánh tay gầy gò của em, “Cậu có chuyện gì thì hãy nói ỉnh biết đi!”

Em lấy tay bưng mặt, khóc nức nở, một câu cũng không nói nên lời.

Em phải nói thế nào với cậu ấy đây, về chuyện em yêu anh?

“Cậu đừng như vậy, cậu mà khóc thì mình cũng khóc theo mất, cậu bị bệnh gì vậy?”

Cậu ấy khóc.

Thấy cậu ấy khóc, em lại khóc.

Em sợ cậu ấy biết được bí mật trong lòng em, nên em trả lời qua quýt:

“Mình không thoải mái.”

“Cậu có chết không?” Cậu ấy bối rối hỏi em, nghẹn ngào: “Trang Trữ Ân, cậu không thể chết, cậu không nhớ chúng ta đã hẹn nhau ngày nào đó phải đi thăm khu di tích hang Mạc Cao à? Đó là nghệ thuật vĩ đại của thời Tây Hạ chúng ta mà!”

Em nhìn cậu ấy bằng cặp mắt đầm lệ, nói:

“Mình ăn xong hộp sô cô la này rồi mới chết.”

Chúng em bỗng bật cười, vừa cười vừa khóc.

“Cậu ăn sô cô la của mình xong thì mình không cho phép cậu chết! Mau ăn đi, sô cô la này là Tín Sinh và mình cùng đi mua đó.” Cậu ấy lau khô nước mắt, vui vẻ nói.

“Là anh ấy mua?”

“Là mình chọn, anh ấy trả tiền. Mình biết cậu thích ăn sô cô la, càng đắng lại càng thích. Thế nào? Ăn ngon không?”

“Đúng, đắng thật!” Em nói.

“Đắng thì tốt rồi, mình đã hỏi nhân viên bán hàng, rốt cuộc có đắng không? Đắng thì mình mới mua! Bạn mình chỉ thích ăn sô cô la đắng thôi. Tín Sinh đứng bên nghe xong, không ngừng cười: “Loại đắng là loại không đường đó.”

Miệng em đầy sô cô la, yên lặng gặm đầu: “Đủ đắng rồi! Đắng muốn chết!”

“Thật à? Máy thanh này đều do mình chọn hết đó. Đừng hy vọng đàn ông biết cậu thích gì, bọn họ sẽ chẳng mua đúng đâu.” Cậu ấy thở dài nói.

Dứt lời cậu ấy lấy trong túi ra một chiếc hộp nhung màu lam, vội mở ra cho em xem.

“Cậu xem anh ấy mua gì ỉnh này!”

Hai mắt đắm lệ của em lại mờ đi.

Đó là một đôi bông tai ngọc trai màu trắng ngà có khảm bạch kim, mỗi bên rủ xuống đều gắn một viên ngọc trai ở dưới.

“Trông đẹp ghê!” Em cầm lấy ướm thử lên tai.

“Trông già vậy thì chỉ có mấy bà già mới thích! Anh ấy cứ khẳng khẳng ngọc trai rất đẹp! Tức chết mình mà!”

Em vốn muốn nói: “Mình thích ngọc trai.” nhưng lời vừa đến miệng lại tan mất.

Em trả đôi bông tai lại cho cậu ấy.

Thẩm mỹ của cậu ấy và anh sao lại khác biệt thế chứ!

Sao anh có thể vừa thích ngọc trai lại vừa thích cậu ấy vậy?

Tuy em thích anh, nhưng lại không thể thích những thứ không xứng với anh được.

Vì thế, em không thích chính em.

Hạ Hạ về.

Để lại hộp sô cô la kia cho em.

Sô cô la anh mua nên em dè sẻn ăn từng miếng một, thưởng thức những cay đắng mà anh dành cho em.

Nó sao giống với tình yêu mà em dành cho anh thế? Em cười ra nước mắt, chẳng do dự mà nuốt xuống thạch tín anh cho.

12. Chương 12

Sô cô la của anh đã chữa khỏi bệnh cho em.

Ngày hôm sau, em hết sốt.

Em thử rời giường, rời khỏi nỗi xót xa của mình.

Em thử đi ra ngoài.

Cuối cùng, nơi em đến lại là thư viện, và sách em mượn tất cả đều về kiến trúc.

Ngày qua ngày, em dùng những cuốn sách đó để nhớ về anh, cũng dùng những cuốn sách đó để tập quên anh.

Em quyết tâm thi ngành Kiến trúc, trở thành một kiến trúc sư.

Chỉ có trở thành người giống anh thì em mới có thể tiếp cận anh, xứng đôi với anh.

Hai năm nữa em sẽ phải thi Đại học. Em nhân lúc nghỉ hè mà ra sức ôn tập, cố gắng tiến bộ.

Tất cả tâm tư của em đều đặt vào việc này.

Em thậm chí không để ý đến mấy lần Hạ Hạ gọi điện cho em oán trách việc anh phải tăng ca, không có thời gian ở bên cậu ấy.

Cậu ấy luôn nghĩ mình là trung tâm của thế giới, ai cũng phải bỏ mặc tất cả để chờ lệnh của cậu ấy.

Nhưng anh lại là ngoại lệ.

Cậu ấy thì tức đến mức dậm chân, còn em thì lại thầm vui vẻ.

Để trả thù anh, trả thù việc anh lạnh nhạt cậu ấy, cậu ấy liền gặp gỡ những người con trai khác.

Em không ngờ, đó là cách anh rời xa một cô gái.

Cách chia tay của anh tao nhã như vậy đấy! Thông minh như vậy đấy! Anh không xúc phạm tự tôn của đối phương, nhưng cũng không cho cô ta cơ hội dây dưa.

Anh âm thầm lui bước, nhưng lại tạo cho cô gái đó cảm giác như thể cô ta mới là người bỏ anh vậy.

Hạ Hạ hiển nhiên cũng nghĩ thế.

Dù sao cậu ấy cũng trẻ hơn anh, kinh nghiệm còn non, sao thành đối thủ của anh được.

Một buổi hoàng hôn nọ khi đang nghỉ hè, khi em đi thư viện về, thấy cậu ấy đang ngồi trên mui một chiếc xe thể thao hạng sang. Lái xe là một cậu nhóc mang vẻ mặt ân cần mà em chưa gặp bao giờ.

Hạ Hạ thấy em liền chạy đến:

“Cậu đi đâu thế? Mình đang nghĩ, đợi thêm tí nữa mà không thấy thì bọn mình đành đi, bọn mình định đi xem phim.”

Sau đó, cậu ấy đưa cho em một vật.

“Cậu trả cho Kiều Tín Sinh giúp mình được không?”

Em mở chiếc hộp ra, trong đó là đôi bông tai ngọc trai mà anh từng tặng cậu ấy.

Cậu ấy giận dữ nói:

“Chưa từng có gã nào đá mình cả! Cậu nói với anh ta là mình muốn đá anh ta, mình có bạn trai mới rồi.”

Cậu ấy nói xong liền ném cho cậu nhóc trên xe một cái nhìn tình tứ.

“Cái thứ cho bà già này, cậu trả lại cho anh ta giúp mình với! Mình không muốn gặp lại anh ta nữa.”

Lòng em không khỏi mừng như điên.

Anh và cậu ấy chia tay sao?

Em nhìn đôi bông tai, nhưng ngoài mặt lại tỏ vẻ như không có gì. Em không thể để lộ cho cậu ấy thấy vẻ mặt mừng thầm của em được.

“Cậu làm ơn đi! Giờ cậu trả cho anh ta giúp mình ngay đi, một ngày mình cũng không chờ được!”

Cậu ấy thế nhưng lại khẩn cầu em đi gặp anh.

“Được rồi.” Em kiềm chế hưng phấn trong lòng đáp.

Em cầm lấy đôi bông tai ấy, nhưng không đi gặp anh ngay.

Em chạy vội lên nhà, bỏ sách xuống, mở chiếc hộp tinh xảo bằng nhung kia, lấy đôi bông tai ra, vui sướng đeo lên, sau đó ở trước gương ngắm nghía chính mình.

Đôi bông tai ấy rất đẹp, vì là đồ anh mua.

Em ngắm mình trong gương thật lâu, quyến luyến không nỡ trả lại nó cho anh, em ngu ngốc mong anh nói với em:

“Nếu Hạ Hạ không cần thì em cứ giữ đi.”

Em soi gương lâu thật lâu, ngắm đi ngắm lại hết bên này đến bên kia rất nhiều lần, khoảnh khắc thấy những viên ngọc trai đang đưa bên tai em, em cảm thấy như nó đã là của em vậy.

Sau đó, em lục tung tủ đồ để tìm bộ quần áo đẹp nhất mặc vào, cất đôi bông tai vào trong hộp rồi chạy đi tìm anh.

Em náo nức như đi gặp người yêu vậy, vội chạy về phía anh.

Người giúp việc già của anh mở cửa.

Anh chưa về nhà. Bà ấy nhận ra em nên cho em vào nhà chờ.

Vì thế, em lại một lần nữa lén nhìn trộm cuộc sống của anh.

Khi người giúp việc của anh đã vào bếp, em bắt đầu vuốt ve cây đàn dương cầm của anh, cả những đĩa nhạc và sách trên giá của anh nữa, trong đó có mấy cuốn về kiến trúc mà em đã đọc ở thư viện, trong lòng không khỏi đắc ý.

Em lại lặng lẽ nhìn trộm phòng ngủ của anh. Lúc này đây, em không chỉ nhìn thấy một góc giường của anh mà thấy trọn vẹn nó.

Sau đó, em ngồi lên chiếc sofa màu trắng đặt sát đất chờ anh.

Chiếc sofa ấy thật dễ chịu, trách không được anh thích nó như vậy.

Em cơ hồ vui cả người vào đây, mắt nhìn chăm chăm ra cửa. Anh mãi chưa về, em hết lần này đến lần khác mở chiếc hộp nhung màu lam ra, ngắm nghía đôi bông tai ngọc trai. Chỉ cần nghĩ đến việc phải trả nó cho anh là em lại thấy luyến tiếc.

Đến tận khuya anh mới về, khi đó hình như đã qua nửa đêm thì phải?

Em đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ.

Em vội đứng bật dậy, vuốt lại tóc và váy, cầm chặt chiếc hộp nhỏ trong tay.

Cả người em đều khấn trương, tim đập thình thịch. Đã rất lâu rồi em chưa được gặp anh, em vẫn luôn nhớ mong anh.

Cửa mở, trông anh có vẻ rất vui.

Khi thấy em, mặt anh lộ vẻ kinh ngạc.

“Tây Tây? Sao em lại ở đây?”

Em vốn muốn nói với anh rất nhiều điều, nhưng một khắc đó, mặt em lại đỏ bừng, lắp bắp nói:

“Hạ Hạ muốn em trả vật này lại cho anh.”

Em đưa đôi bông tai cho anh.

Anh nhíu nhíu mày, tựa như không nhớ ra đó là cái gì. Sau đó, anh mở ra nhìn.

Khi thấy đôi bông tai, mặt anh cũng không lộ vẻ thất vọng hay khó chịu. Nhưng anh cũng không tặng nó cho em mà tùy tiện nhét nó vào túi, thuần thục như thể đây không phải lần đầu có cô gái trả lại quà cho anh.

Dường như anh chẳng chút nào quan tâm đến nó nữa, tựa hồ như đã vứt nó khỏi đầu rồi.

Mở ra xem lại đi, nói anh tặng cho em đi.

Em thầm cầu xin trong lòng.

Sau đó, anh nhìn em cười cười, hóa giải tình thế khó xử. Có lẽ anh cũng từng muốn bày ra vẻ mặt buồn bã. Cho dù tình yêu đã không còn, nhưng nếu bày ra vẻ mặt sầu não vẫn khiến cô gái bị anh bỏ rơi nghĩ rằng đời này anh sẽ không quên được cô ta.

Anh quả thật là cao thủ tình trường, chẳng phụ nữ nào có thể hận được anh.

Em đứng im đó, đợi anh nói những điều em khao khát nghe, nhưng anh không nói gì. Cõi lòng em tràn đầy thất vọng, nhỏ giọng nói:

“Em về đây.”

“Chờ một chút.” Anh đột nhiên nói.

13. Chương 13

“Đã trễ rồi, để anh đưa em về.” Anh dịu dàng nói.

Em đưa mắt nhìn anh, thoáng giật mình, trong lòng vui đến quên cả trời đất, thốt ra: “Dạ.”

“Vậy đi thôi.” Anh nhếch môi cười khẽ.

Em lằng lằng theo anh xuống cầu thang đá mài.

Anh giống như một thân sĩ, mở cửa xe cho em. Em ngồi lên xe, ngồi ở vị trí mà bình thường chỉ có bạn gái anh mới có thể ngồi.

Sau đó, anh mở cửa bên kia ngồi lên.

Xe từ từ rời khỏi Bối Lộ, chạy băng băng trên triền núi vắng vẻ ban đêm.

Em cơ hồ không dám tin hết thấy là sự thật.

Có nhiều đêm, em đã mơ ước một ngày, em có thể là người cuối cùng ngồi trên xe anh, trên đường về nhà, chỉ có anh và em, đi hoài không đến.

Em đã tưởng tượng sẽ nói rất nhiều chuyện với anh, em có thể hỏi anh những điều em tâm đắc về nghệ thuật hay kiến trúc, hoặc cũng có thể nói cho anh hay, em sắp đi học ngành Kiến trúc.

Nhưng mà, khi thời khắc ấy thật sự đến rồi, khi chỉ có anh và em, thì em lại không sao tìm ra được một lời mở đầu thật hoàn mỹ.

Vì thế, em dám nói gì, thỉnh thoảng lại dùng khóe mắt lén nhìn anh, không ngừng hy vọng anh sẽ bắt chuyện với em.

Nhưng, ánh mắt anh chưa từng đảo qua em, anh luôn chăm chăm nhìn phía trước, chuyên tâm lái xe.

Em hy vọng đường về nhà đi hoài không hết, nhưng mà, tối hôm đó, đường về lại gần hơn bao giờ hết.

Mắt thấy đã sắp đến nơi, lòng em vô cùng hoảng loạn. Em nhất định phải nói với anh điều gì đó, để anh nhớ rõ em.

Em nhất định phải nhanh chóng tìm ra đề tài.

Em vờ như lời đời nói:

“Hạ Hạ có bạn trai mới rồi.”

Anh cười cười:

“Cô ấy lúc nào cũng đầy người theo đuổi.”

“Em từng nghĩ bọn anh sẽ kết hôn với nhau.”

Anh quay đầu nhìn em, nhin không được bật cười.

“Anh sẽ không kết hôn. Sao phải kết hôn chứ?”

“Vì anh và người kia yêu nhau chứ sao!” Em khờ khạo đáp.

Anh lại cười thành tiếng, như thể chuyện em vừa nói ra rất nực cười vậy.

“Oscar Wilde từng nói: “Tuy người chung thủy có thể hiểu rõ được từng khía cạnh nhỏ nhất nhất của tình yêu, nhưng chỉ có kẻ phản bội mới biết tình yêu bất hạnh đến nhường nào.” . Em từng nghe qua câu này chưa?”

Em yên lặng gật đầu, đáp:

“Bức chân dung của quý dữ.”

Em đã từng đọc hai câu này trong cuốn ấy.

“Thế à? Anh đã quên mình đọc được ở đâu rồi.”

“Sao anh lại không tin vào tình yêu?” Em lấy dũng khí hỏi anh.

Anh dừng xe, nhếch môi, nở nụ cười, dùng giọng phớt đời mà nói với em:

“Anh không tin tình yêu, vì anh không tin chính mình.”

Tín Sinh, giờ anh đã nhớ ra chưa?

Anh đã từng nói với một cô gái yêu anh rằng: anh không tin tình yêu, vì anh không tin tưởng chính mình.

Nhưng mà, cô ấy vẫn khẳng khái yêu anh, không biết trời cao đất rộng là gì, không biết tự lượng sức mình là gì, lúc nào cũng như thăm có một ngày, cô ấy sẽ khiến anh tin vào tình yêu.

Tối hôm đó, khi về đến nhà, cô ấy tràn ngập hy vọng.

Cô ấy tựa vào cửa sổ, hạnh phúc nhìn ra ngoài.

Tuy xe anh đã rời đi rồi, song cô ấy vẫn cứ lưu luyến nhìn theo ngã tư đường im ắng.

Tối hôm sau, rồi cả tối thứ ba, thứ tư tiếp theo, cô ấy vẫn cứ tựa vào cửa sổ, tưởng tượng viễn cảnh anh như nam chính trong bộ phim điện ảnh, lái xe đi một quãng đường rất xa, chỉ vì muốn xem thử cô ấy có chờ anh ở bên cửa sổ kia không.

Cô ấy ngây thơ nghĩ, những lời tối đó của cô ấy sẽ khắc sâu vào trí nhớ anh. Tuổi trẻ thường hay phức tạp hóa mọi chuyện.

Cô ấy cũng ngốc nghếch nghĩ rằng anh cũng hơi thích cô ấy nên nửa đêm mới đưa cô ấy về, không đành lòng để cô ấy phải về một mình.

Nhưng, Tín Sinh à, anh chẳng bao giờ xuất hiện phía ngoài cửa sổ nhà em.

Em sợ hãi về sau sẽ không còn được gặp anh nữa. Anh sẽ cứ thế quên mất em.

Em phải gặp lại anh trước khi anh quên em.

Em đột nhiên nghĩ ra một cái cớ thật hoàn mỹ.

Anh chắc sẽ không quên được đêm nay chứ?

Em mang cuốn truyện đến nhà anh.

Người giúp việc già của anh mở cửa, bà ấy nói anh chưa về. Em cười với vẻ nịnh bợ bà ấy, nói với bà, em có một cuốn sách phải trả cho anh, em muốn ở đây chờ anh.

Bà ấy cho em vào nhà.

Bà ấy để em lại đó rồi đi ngủ.

Chắc đã từng có rất nhiều phụ nữ chờ anh về như thế phải không? Nên người giúp việc của anh có lẽ đã sớm quen rồi.

Đêm nay, em không rình mò bí mật của anh nữa. Em rất căng thẳng, thậm chí mong mau được gặp anh.

Cuốn “Bức chân dung của quý dũ” ấy, em luyến tiếc biết bao khi phải trả nó cho anh! Em hy vọng anh đã quên mất việc anh cho em mượn cuốn truyện ấy, để em có thể giữ nó lại.

Nhưng, chính cuốn truyện ấy lại cho em cái cớ để gặp anh, nên còn chỉ còn cách mang nó đến.

Có lẽ, khi anh gặp em, anh sẽ lại đưa em về như tối hôm đó. Có lẽ lúc này đây, nếu anh chưa quên em, anh sẽ có rất nhiều chuyện để nói với em.

Em đứng ngồi không yên chờ anh.

Đã khuya, nhưng anh chưa trở về.

Trong lúc đợi chờ, em không nhịn được suy nghĩ miên man. Em đột nhiên sợ hãi, nếu em trả cuốn truyện lại cho anh, sau này em còn biết lấy cớ gì gặp anh nữa?

Chỉ là, em cũng đâu thể mang cuốn truyện chạy về. Em muốn gặp anh, em khát vọng được nhìn thấy anh.

Em bỗng nhận ra có lẽ đây là lần cuối em được gặp anh.

Lúc này, em nhìn về phía phòng ngủ của anh, cửa phòng đóng kín. Em liếc mắt về phía phòng bếp để chắc rằng người giúp việc của anh sẽ không đột nhiên đi tới.

Em lặng lẽ đi vào phòng ngủ của anh.

Em bật đèn ngủ bên giường lên, ngồi xuống mép giường, khẽ vuốt ve tấm drap giường, lật xem mấy cuốn sách anh đặt ở đầu giường.

Em xỏ chân vào đôi dép đen anh đặt bên giường, cảm thụ hơi ấm còn vương lại của anh, trong lòng thấy thật hạnh phúc.

Nhưng làm thế vẫn chưa đủ để thỏa mãn em, em nằm lên gối của anh, tưởng tượng dáng vẻ khi ngủ của anh.

Đột nhiên khi ấy, không biết em lấy đâu ra dũng khí, em cởi hết quần áo trên người ra, trần trụi nằm trong chăn anh.

Hạ Hạ thường nói, đàn ông chẳng ai cưỡng lại được sự hấp dẫn như thế.

Cậu ấy có thể tùy tiện nằm lên giường anh, sao em lại không thể? Huống chi cái mà em có, cậu ấy đâu còn nữa.

Em có một tấm thân trong sạch, chưa từng bị gã đàn ông nào chạm vào.

Em tắt ngọn đèn nhỏ ở bên giường đi, trùm kín chăn, chỉ lộ ra hai cánh tay trần trụi, nằm trên giường chờ anh.

Cho dù đây là đêm cuối cùng, em cũng không hối hận.

Em chờ anh trong bóng đêm, mỗi phút trôi qua đều dài như một ngày.

Rốt cuộc khi nào anh mới về?

Cuối cùng em cũng nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ.

Tim em nhất thời đập loạn như trống bỏi.

Từ phòng ngủ nhìn ra, em không cách nào thấy được những gì diễn ra ở cửa chính.

Em không thấy được mặt anh, nhưng em biết anh đã về.

Em nghe được tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Em nghe được những bước chân khê khàng của anh.

Em nghe được tiếng anh ngồi vào chiếc sofa kia, thở dài sảng khoái.

Tiếp theo, em nghe được tiếng anh lật báo loạt xoạt.

Sau đó, hết thấy chìm vào yên lặng.

Em nghe được tiếng bước chân anh đi về phía phòng ngủ, từng bước từng bước đến gần em hơn.

Em nhắm mắt lại, toàn thân run lên, bỏ rơi sĩ diện chờ anh.

Anh bước vào, ngồi bên giường, với tay bật đèn ngủ.

Trong nháy mắt ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt em, cả của anh nữa.

Khuôn mặt em run rẩy ngóng nhìn anh.

Giây đó, anh bất động.

Trên mặt anh không hề có biểu cảm như em chờ mong. Phút chốc anh đứng lên, lạnh lùng hỏi em:

“Cô ở trong này làm gì?”

Sống mũi em cay cay, em cắn môi không biết trả lời thế nào.

Đột nhiên, em cảm thấy thực xấu hổ.

Anh cầm lấy quần áo bên giường đưa cho em, quay mặt sang chỗ khác, nói:

“Cô lập tức mặc quần áo vào rồi về đi! Mau lên!”

Nước mắt em rót cuộc không nhìn được trào ra, em ngồi co quắp trên giường, không ngừng khóc, cầu xin lòng thương hại của anh.

Anh lại giận dữ nói:

“Nếu cô không đi, tôi sẽ ném cô ra ngoài!”

Cho tới bây giờ em chưa từng gánh chịu nhục nhã như vậy.

Em vội vàng mặc quần áo vào, vừa khóc vừa lao ra khỏi nhà anh.

Em chạy xuống lầu, không quay đầu lại chạy xuống triền núi im ắng.

Được về nhà sao dài đến thế, như thể đi ba mươi năm vẫn chưa hết.

Tín Sinh, chuyện đêm đó em chưa từng kể với ai, rất nhiều năm qua, nó luôn là ký ức cay đắng nhất trong em.

Ngay cả khi quen Đỗ Lâm, em cũng không nói.

14. Chương 14

Chắc anh cũng không biết, em và anh ấy từng quen nhau, bởi vì, em không cho anh ấy nói với anh, hay bất kì kẻ nào khác.

Bởi vì, cho tới bây giờ em vẫn không yêu anh ấy.

Đó là một ngày nào đó sau khi em bị anh nhục nhã.

Lúc nhập học, Hạ Hạ đã sớm quên sạch anh. Em vốn nên hận anh, nhưng em giận mình khi không cách nào hận anh được.

Em sống như cái xác không hồn vậy. Em không cần hạnh phúc nữa.

Sau đó, em tình cờ gặp Đỗ Lâm trên đường.

Em không nhìn thấy anh ấy, là anh ấy gọi em.

Anh ấy thấy dáng vẻ tiêu tụy lẻ loi của em, đáy mắt hiện lên ý thương hại, mời em đi uống cà phê.

Khi cùng anh ấy uống cà phê, em luôn tìm cơ hội hỏi thăm về anh. Em chẳng có hứng thú gì với anh ấy cả. Em chỉ muốn nghe những chuyện cũ của anh khi anh còn học Đại học. Em muốn nghe về anh từ anh ấy. Em muốn biết mọi thứ về anh.

Khi bọn em rời khỏi quán cà phê, trời đã khuya. Anh ấy hỏi em có muốn xem tranh anh ấy vẽ không.

Em biết người con trai này thích em.

Anh ấy là người duy nhất thân thiết với anh mà em biết. Anh ấy cũng là mối liên hệ duy nhất của em và anh.

Em đã không còn gì để mất.

Em đi theo anh ấy về nhà.

Anh ấy từng học một năm Kiến trúc, sau đó bỏ học làm họa sĩ. Đó cũng là nguyên nhân khiến anh ấy chán chường.

Anh ấy dào dạt hứng khởi nói về mấy bức tranh của mình, rồi lại lén nhìn em hết lần này đến lần khác, muốn tìm kiếm vẻ sùng bái và ngưỡng mộ trên mặt em.

Mấy bức tranh anh ấy vẽ, chẳng đẹp bằng một góc bức tranh về người phụ nữ anh vẽ.

Nhưng, tối hôm đó, em đã ở lại.

Anh ấy là người tốt.

Anh ấy trân trọng em.

Anh ấy dạy em rất nhiều, về kiến trúc, về nghệ thuật.

Anh ấy chẳng chút tự hiềm nói cho em biết, anh thường giúp đỡ anh ấy về tài chính. Anh ấy cũng không thấy khó xử vì điều đó. Ngược lại còn nói với em, những nhà nghệ thuật danh tiếng đều sống như vậy, Van Gogh có em trai ông ấy, còn anh ấy thì có anh.

Em từng nghĩ, em chỉ đau lòng khi yêu một người, nhưng em sai lầm rồi.

Khi em không yêu ai đó, hóa ra em cũng sẽ thấy đau. Em vì bản thân mình mà đau đớn.

Hai tháng ngắn ngủi sống cùng Đỗ Lâm, cuối cùng em chỉ thấy đau. Em chỉ nhìn thấy anh qua anh ấy, và so sánh mọi điều giữa anh ấy và anh.

Sau đó em phát hiện, anh ấy vĩnh viễn không thể bị được với anh.

Vì sao người yêu em lại là anh ấy mà không phải là anh?

Một ngày, khi anh ấy về đến nhà, thông dong cởi đôi giày da bắn thử ra, để lộ đôi chân thô thiển rậm lông.

Em rất cuộc không chịu nổi.

Em trốn chạy khỏi anh ấy, không quay đầu lại.

Sau khi rời bỏ anh ấy, em đi đến nhà anh ở Bối Lộ.

Em không vào nhà anh. Em đoán người giúp việc già của anh sẽ không cho em vào nữa. Lần đó, sau khi em đi, chắc anh đã giáo huấn bà ấy rồi.

Mỗi ngày em đều ngồi ở bậc thang lầu năm, nhìn xuống cửa nhà anh ở lầu bốn. Em muốn chờ anh về, muốn nhìn thấy anh một chút.

Nhiều ngày liên tiếp, em không thấy anh, chỉ thấy người giúp việc của anh ra ngoài mua đồ này nọ.

Có lẽ anh đã rời khỏi.

Nhưng em vẫn chờ anh trên cầu thang lạnh lẽo mỗi ngày.

Khi đó là lúc trời đông giá rét, em lạnh run bần bật. Sợ lúc anh về em đang ngủ nên em không dám ngủ, thỉnh thoảng em đứng lên, xoa nắn đôi tay lạnh băng của mình.

Rất cuộc có một ngày, em nghe thấy những bước chân của anh.

Em vội tránh ở một góc cầu thang nhìn lén anh.

Đúng là anh! Là anh! Anh mang theo vali trở về, trên người mặc áo măng tô, cả người đầy bụi.

Em vẫn luôn chờ anh. Nhưng, khi em nhìn thấy anh, em lại sợ hãi.

Thậm chí em sợ cả chuyện anh sẽ bắt gặp em, nên em phải tránh đi.

Đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa của anh, em mới lạng lẽ xuống lầu. Nhìn cánh cửa đã đóng kín, em khinh miệt sự sợ hãi của mình.

Tay em khẽ vuốt ve cánh cửa anh mới chạm qua, mang theo dư vị của anh, rời khỏi tòa nhà.

Em ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nhà anh. Em thấy ánh đèn sáng tỏa ra từ nhà anh.

Có nhiều ngày, ban đêm em đều đến đây, đứng ở cùng một nơi nhìn lên cửa sổ nhà anh, mãi đến khi anh tắt đèn, em mới chịu rời đi.

Em muốn nhìn đến khi em tuyệt vọng.

Nhưng, em càng nhìn lại càng nhớ anh.

Ban đêm hai tháng lạnh lẽo đó, em đều ngồi ở cầu thang lầu năm chờ anh.

Em quyết định, em sẽ nói hết nỗi lòng mình cho anh nghe.

Lại một lần nữa em nuôi trong mình thứ hy vọng hèn mọn.

Đại khái có một đêm, rốt cuộc em cũng nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang. Em đứng dậy, tâm tình kích động, chuẩn bị đi về phía anh.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Nhưng anh không đi một mình, anh dẫn theo một phụ nữ về. Cô ta ôm lấy cánh tay anh. Em nghe thấy tiếng cười vui vẻ, khiêu khích của hai người.

Em thấy cô ta và anh cùng nhau vào nhà.

Anh đã yêu rất nhiều phụ nữ, chỉ không yêu em mà thôi.

Mất em nhòa nhạt lệ, thất thểu bước xuống cầu thang, bỏ qua cửa nhà anh. Lúc này đây, em không còn muốn lấy đôi tay lạnh băng vuốt ve cánh cửa anh vừa chạm qua nữa.

Em rời khỏi nhà trọ của anh, không ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ.

Mãi đến hai mươi năm sau em mới trở về.

Không có anh, em chẳng là gì cả.

Em không học Đại học.

Điểm thi Đại học của em rất tệ.

Em dùng những ký ức về anh để tra tấn chính mình. Thứ anh cho em, rất ít ỏi, nhưng em đem chúng nuôi lớn lên, lần đầu tiên thấy anh, lần đầu tiên nghe anh đàn “Dạ khúc” ở nhà anh, lần đầu tiên một mình ngồi ở nhà anh chờ anh về, lần cuối chờ anh nơi cầu thang lạnh lẽo, lần cuối ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ nhà anh trong giá rét, còn có cả lần, anh đưa em về nhà, chỉ có anh và em.

Những ký ức vụn vặt ấy, em đều hồi tưởng trăm ngàn lần, không cho phép mình vui vẻ.

Hạ Hạ đến Mĩ du học. Bọn em chia tay nhau ở sân bay, ôm nhau khóc đến chết đi sống lại.

Em khóc vì ly biệt, ly biệt của em và cậu ấy, cũng là ly biệt của em và anh.

Năm đầu, cậu ấy viết rất nhiều thư cho em, nhưng thư hồi âm em gửi cậu ấy ngày một ít. Bí mật của em đâu thể nói cho ai khác, huống chi là cậu ấy?

Khi anh – Thành Cát Tư Hãn xuất hiện ngày hôm đó, thì Tây Hạ chúng em đã diệt vong.

Dần dần, bọn em không thư từ qua lại nữa.

Sau đó, em tìm được việc làm ở một phòng triển lãm tranh.

Vì anh thích nghệ thuật, nên em cũng yêu nó.

Khoảng thời gian đó, có vài người đàn ông điều kiện rất tốt vây quanh em.

Em thay đổi, đẹp ra, không còn là cô gái ốm yếu gầy gò hay thẹn thùng ngày xưa nữa.

Em chẳng thích thú gì những gã đàn ông theo đuổi em. Với họ, em luôn lạnh lùng, như thể em là người chẳng cần đến tình yêu. Không ai biết, đó là vì lòng em vĩnh viễn chỉ có anh.

Nhưng, đó lại thành điểm hấp dẫn trí mạng của em.

Thật buồn cười đúng không? Khi anh không cần, thì bỗng nhiên anh lại có.

Em làm việc ở phòng triển lãm tranh vài năm thì gặp được một kiến trúc sư giàu có. Ông ấy lớn hơn em ba mươi tuổi, hơn nữa đã có vợ.

Em trở thành bồ nhí của ông ấy.

Em ở trong căn nhà đẹp, em muốn gì ông ấy cũng cho em.

Em biết, nếu em muốn ông ấy ly hôn để cưới em, ông ấy cũng sẽ đồng ý.

Nhưng em chưa từng yêu cầu như vậy.

Em không cần hạnh phúc nữa.

Nếu không thể giả cho anh, thì em cũng không muốn lấy bất kì kẻ nào.

Ông ấy là người thông minh, khi sống chung, em học được rất nhiều điều từ ông ấy mà chẳng trường lớp nào dạy được, tất cả đều về kiến trúc, dù đơn giản hay phức tạp, em đều học toàn bộ.

Em muốn học vẽ tranh, ông ấy liền tìm thầy tốt nhất cho em.

Em muốn học dương cầm, ông ấy cũng mới thầy tốt nhất.

Ông ấy hay mang em ra nước ngoài. Ở đó, nơi em thích đến không phải là trung tâm thương mại hay cửa hàng thời trang, mà là viện bảo tàng và phòng triển lãm tranh. Em quen rất nhiều nghệ sĩ đầu ngành.

Mọi thứ anh thích, em đều học.

Khi đó, em cũng không ngờ sẽ gặp lại anh. Em chỉ muốn thành người như anh. Em biết điều đó nghe thật vớ vẩn, nhưng em lại muốn dùng phương thức như thế để yêu anh.

Em mua rất nhiều trang sức bằng ngọc trai, vì anh nói ngọc trai trông rất đẹp. Em sưu tầm những trang sức ngọc trai quý giá, hiếm có nhất. Nhưng, em cũng chẳng quan tâm chúng có thất lạc ở đâu không, vì chẳng có cái nào là do anh tặng cả.

Mười năm trôi đi, em vẫn sưu tầm tin tức về anh, chỉ cần tờ báo nào nhắc đến anh, dù là bài phỏng vấn hay chỉ đưa tin vắn, em đều cắt lại giữ gìn cẩn thận.

Em đặt mua tập san nghệ thuật kiến trúc, vì không muốn bỏ qua bất cứ tin tức nào về anh.

Chỉ cần là sản phẩm anh thiết kế, dù nó ở thành phố nào, em cũng sẽ đến đó xem, thậm chí em còn vuốt ve từng phiến đá một.

Anh vẫn luôn ở trong tim em. Những ký ức ấy trong em chưa từng phai nhạt, mà ngày càng thêm rõ nét hơn.

Em từng mơ mộng có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại nhau, có lẽ anh sẽ yêu em của hiện tại. Em từng nói, em đã đẹp ra đúng không?

Có hai lần, em từng thấy anh.

Lần đầu tiên, là ở một bữa tiệc khiêu vũ, em đến cùng vị kiến trúc sư già kia, trong đám khách mời đông đúc, em nhìn thấy anh. Anh vẫn như xưa, vẫn mê người. Tối đó, có rất nhiều phụ nữ lên nhìn anh.

Năm ấy, anh ba mươi bảy tuổi, đứng cạnh anh là một cô gái trẻ đẹp, xem ra chỉ độ hai mươi.

Lần thứ hai thấy anh, là ở trên xe em.

Ngày đó, lái xe đang chở em về nhà.

Khi chạy ngang một nhà hàng sang trọng, em đã trông thấy anh. Anh mới vừa bước ra từ đó.

Năm ấy, anh bốn mươi hai.

Anh vẫn phóng khoáng như trước, chẳng thay đổi gì. Anh nắm tay một cô gái trẻ, chắc cũng chẳng quá hai mươi tuổi, mong manh như một đóa hoa vừa chớm nở.

Hai lần gặp nhau, anh đều không thấy em.

Lần đầu tiên, em vốn dĩ có thể đi đến chào hỏi anh. Lần thứ hai, em vốn có thể nói lái xe dừng trước mặt anh.

Song em không làm thế. Bởi vì, trong mắt tình nhân già của em, em vẫn còn rất trẻ. Nhưng, nếu so với thiếu nữ đang đứng cạnh anh, thì em đã quá già.

Cuối cùng em cũng hiểu vì sao đàn ông lại yêu thích tuổi trẻ như thế.

Trong cuộc sống, chỉ có tuổi trẻ là đặc biệt. Nó là một loại thiên phú, anh không cần làm gì cũng có được nó. Nhưng, khi nó trôi qua rồi, thì dù anh có làm gì cũng không giữ nó lại được.

Em nói rồi, em rất đẹp.

Có điều, phụ nữ càng xinh đẹp thì càng thấy rõ những biến hóa nhỏ nhất nhất trên người mình bởi sự vô tình của thời gian.

Năm đó, em ba mươi bảy tuổi.

Khi em ba mươi bảy tuổi, em có được tất cả mọi thứ mà năm mươi bảy tuổi em không có.

Nhưng, em đã không còn mười bảy tuổi nữa.

Em sẽ càng ngày càng già thêm. Dù có gặp lại, anh cũng sẽ không yêu em.

Lòng em không hiểu sao thấy đau đớn.

Người đàn ông bên cạnh thấy dáng vẻ đó của em, lại càng yêu thương em hơn.

Nếu em muốn trăng trên trời, chắc ông ấy cũng sẽ hái xuống cho em, nhưng thứ em muốn, ông ấy chẳng thể cho được.

Em chỉ muốn anh, mà em biết, cả đời này em cũng không thể có được anh.

Mãi đến một đêm tháng Tư nọ, khi lái xe đưa em về sau buổi hòa nhạc. Em vừa nghe xong một màn biểu diễn dương cầm, nghệ sĩ kia chính là thân nhân của Chopin.

Em nghe “Dạ khúc” đều vì anh. Một lần nữa em lại nhớ đến hình ảnh anh chơi bản “Dạ khúc” ngày đó.

“Để tôi xuống đây được rồi. Tôi biết đường mà, anh về trước đi.” Em nói với lái xe.

Em xuống xe, cõi lòng giăng đầy ưu thương, cô đơn bước lang thang trên đường phố náo nhiệt, từng khuôn mặt trẻ trung một, lướt qua em.

Em rong ruổi vô định trên đường.

Vô tình em phát hiện một phòng triển lãm tranh trên đường Thiên Cầm.

Trước đây em đã từng đi qua đây, nhưng chưa bao giờ thấy phòng triển lãm tranh này.

Phòng triển lãm tranh này không giống với bất cứ nơi nào khác, chỉ rộng chừng ba mét. Mặt tiền nhỏ, nếu không phải thấy một bức chân dung ở cửa, em sẽ hoàn toàn không biết đây là phòng triển lãm tranh.

Cánh cửa nơi đó làm bằng sắt, trên đó có một ô cửa sổ nhỏ bằng thủy tinh, em nhón chân nhìn vào trong qua ô cửa đó, chỉ thấy bên trong là ánh đèn mịt mờ.

Lúc này, cửa đột nhiên mở ra từ bên trong, khiến em giật mình.

15. Chương 15: Chương 15

Mở cửa là một cụ ông mặc lễ phục đen. Ông ấy trông rất già, lưng đã còng, khuôn mặt thô lương đầy nếp nhăn. Hình như em chưa từng gặp ai già như thế, chắc ông ấy phải trăm tuổi rồi, thậm chí là một trăm hai mươi tuổi.

Ông thều thào nói với em:

“Mời vào xem!”

Em miễn cưỡng đi vào, ông ấy khóa cửa đằng sau.

“Mời theo tôi.” Giọng ông ấy khiến người khác thấy e sợ.

Phòng triển lãm tranh hẹp dài, như không có điểm cuối, diện tích lớn hơn nhiều so với em nghĩ. Từ ngoài nhìn vào chắc chắn không ngờ được.

Em từng bước đi về phía trước. Trong phòng treo đầy chân dung người, mỗi bức tranh là một người phụ nữ hay đàn ông xinh đẹp, tuy phục sức già dặn nhưng quanh viền mắt lại không có nếp nhăn nào.

Hai mươi năm qua, em đã xem qua vô số tranh, em gần như có thể nhận ra tất cả các phong cách. Dù là họa sĩ mới chững nữa em cũng sẽ nhận ra. Nhưng, những bức tranh được treo ở phòng triển lãm này, em hoàn toàn không nhìn ra đây là phong cách của họa sĩ nào.

Lòng em tự hỏi, rốt cuộc đây là vị họa sĩ mới nào mà lại có tài năng phi thường đến thế?

Khi em quay đầu định hỏi cụ già kia thì đã không thấy ông ấy đâu nữa.

Em chỉ còn cách tiếp tục đi tới.

Bỗng nhiên lúc đó, khi em ngẩng đầu lên, bỗng thấy ông ấy đứng trước mặt em từ bao giờ.

“Xin hỏi những bức tranh này là do họa sĩ nào vẽ vậy ạ?”

“Đều do Phu Nhân Hoa Hồng vẽ.” Ông ấy cứng nhắc đáp.

Phu Nhân Hoa Hồng? Em chưa bao giờ nghe thấy cái tên này.

Ông ấy đột nhiên hỏi em:

“Phu nhân đang ở phòng vẽ, cô có muốn gặp bà không?”

Lòng hiếu kỳ đã khiến em gật đầu.

“Xin đi theo tôi.”

Ông ấy đi trước dẫn đường. Em đi sau ông ấy, xuống một cầu thang dài hẹp. Em không ngờ phòng triển lãm này có tầng hầm. Ông ấy bước đi tập tễnh, chao đảo, tựa như sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào vậy.

Chúng em đi qua một hành lang u ám, mỗi bên hành lang đều có một phòng. Bên trái là một căn phòng chứa rất nhiều khung kính, có mấy công nhân nam đang sơn khung. Những công nhân này thoạt nhìn đều già hết như cụ ông trước mặt, tất cả đều mang vẻ mặt tang thương. Bên phải là phòng có nhiều phụ nữ đang sửa sang lại tranh, các bà ấy cũng già nua như những công nhân nam bên kia, mỗi khi nhíu mày đều mang theo đau đớn.

Sao người làm ở nơi này đều già như vậy?

Em không khỏi suy đoán, vị Phu Nhân Hoa Hồng kia chắc phải một trăm bốn mươi tuổi rồi.

Cứ đi mãi, em bắt đầu ngửi thấy hương hoa ngào ngạt.

Mùi hương ấy càng lúc càng nồng đậm khi em đi vào phòng vẽ tranh ở cuối hành lang.

Phòng vẽ to như vậy nhưng chỉ đặt một giá vẽ ở giữa, trên đó căng một tấm vải chuyên dùng để vẽ tranh sơn dầu, cạnh đó là một chiếc bàn phủ vải nhung đặt la liệt thuốc màu.

Sau giá vẽ đặt một chiếc ghế dựa bằng nhung, trong phòng cắm đầy hoa hồng màu mận chín, vô vàn đóa hoa khoe sắc như vậy, trách không được hương thơm nồng đến thế.

Em chưa thấy loại hoa hồng này bao giờ.

Khi em đang muốn quay lại hỏi cụ ông kia Phu Nhân Hoa Hồng ở đâu thì đã không thấy ông ấy đâu nữa.

Em đến bên bàn, cầm cọ lên ngắm nghía, trong lòng cảm thấy kì quái, cọ vẽ này là loại cọ cổ được sử dụng cách đây vài thế kỉ, giờ đâu còn bán nữa.

Phu Nhân Hoa Hồng chắc hẳn vô cùng già.

Em bỏ cây cọ xuống, khi xoay người định đi sang chỗ khác thì một phụ nữ đã đứng trước mặt em.

Cô ta vào đây từ lúc nào, em hoàn toàn không biết.

Cô ta không hề già chút nào. Ngược lại, cô ta còn rất trẻ, thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, trên người mặc váy lụa màu hồng nhưng rất quý giá, ngón áp út tay phải đeo một chiếc nhẫn ruby hình trăng non.

Cô ta đẹp kinh người, đôi mắt đen sâu thẳm như muốn hút lấy linh hồn người khác.

“Cô muốn gặp tôi?” Cô ta nói, giọng nói nghe rất xa xăm.

“Những bức tranh bên ngoài là cô vẽ?” Em kinh ngạc hỏi.

Tài năng bậc ấy, không thể nào đến từ một cô gái trẻ như vậy.

Nhưng, cô ta gật gật đầu, nói:

“Là tôi vẽ.”

“Mọi người trong tranh thật đẹp.”

“Nhưng lại còn rất trẻ. Tuổi trẻ luôn tốt đẹp.” Cách cô ta nhìn em, như thể đã quen em từ lâu vậy.

Em đồng tình nhìn cô ta.

“Đúng vậy.”

Em hỏi cô ta:

“Họ đều là khách của cô sao?”

Cô ta quan sát em rồi đáp:

“Đúng vậy, tôi đều vẽ theo yêu cầu của họ. Cô có muốn tôi vẽ cho cô một bức không?”

Em ảm đạm nói:

“Tôi không còn trẻ nữa.”

Cô ta cầm cây cọ trên bàn lên, nói:

“Khi tôi vẽ những bức tranh ấy, họ cũng không còn trẻ nữa.”

“Là cô vẽ họ trẻ thêm? Như vậy sẽ không còn là họ nữa.” Em lắc đầu nói.

Cô ta thâm thúy nói:

“Tôi không vẽ họ trẻ thêm, là họ tự biến thành đáng vẽ trong tranh tôi.”

Trong nháy mắt, em khiếp sợ. Hình như em đã hiểu ý cô ta muốn nói.

“Ngồi xuống đây.” Cô ta nhìn về phía chiếc ghế dựa màu hồng nhung, nói với em.

Tín Sinh, em phải lựa chọn.

Em không chút do dự ngồi vào chiếc ghế ấy. Em không bị dụ dỗ, là do em tự nguyện.

Em muốn được trẻ lại, như vậy, nếu ngày nào đó mình gặp lại nhau, có lẽ em sẽ có cơ hội, khiến anh yêu em.

Vì anh, em không sợ gì hết.

“Cô rất đẹp.” Cô ta nói. “Nếu trẻ hơn một chút, cô sẽ hấp dẫn hơn bây giờ nhiều.”

Trong phòng vẽ ấy, dường như thời gian đã ngừng lại.

Em không nhớ rõ rốt cuộc em đang ngồi trên ghế bao lâu. Em nhớ đến cuốn truyện “Bức chân dung của ác quỷ” mà em vội vàng lấy xuống từ giá sách của anh trong lần đầu gặp nhau. Trong truyện, Dorian Gray đẹp vô cùng, họa sĩ đã vẽ chân dung anh ta trên một bức vải để vẽ tranh sơn dầu. Từ đó về sau, bức tranh sẽ già đi, còn Dorian thì vĩnh viễn trẻ trung. Mãi đến một ngày, khi Dorian dùng kiếm hủy bức tranh đó đi, thì bức tranh xấu xí già nua kia bỗng trở thành dáng vẻ trẻ trung xinh đẹp, còn Dorian thì trở nên già nua không chịu nổi, chết dưới lưỡi kiếm của chính mình.

Em đột nhiên hiểu được cách vận mệnh an bài.

Ngày đó, sao em lại cầm lấy cuốn truyện đó?

Từ hai mươi năm trước, em đã chắc chắn có được anh, chỉ là, em phải đau khổ chờ đợi hai mươi năm mà thôi.

“Xong rồi.” Phu Nhân Hoa Hồng bỏ chiếc cọ vẽ xuống.

Em đứng lên khỏi ghế, nơm nớp lo sợ nhìn bức tranh.

Cô gái trong tranh là em khi vừa mới gặp anh.

“Giờ hãy trở về đi, Tây Tây.” Phu Nhân Hoa Hồng nói với em.

Em lấp bắp kinh hãi. Sao cô ta biết em là Tây Tây? Em chưa từng nói cho cô ta biết.

Mắt cô ta thoáng hiện vẻ quỷ dị, mỉm cười nói:

“Bức tranh này cô để lại đây đi, ngày nào đó cô sẽ trở lại.”

Em tràn ngập nghi hoặc đi khỏi phòng vẽ tranh đầy hương hoa hồng đỏ. Khi đi tới cửa, em đột nhiên quay đầu lại, Phu Nhân Hoa Hồng vẫn đứng đó nhìn em.

“Đó là hoa gì vậy?” Em ngấm ngấm loại hoa hồng trong phòng, hỏi cô ta.

Mắt cô ta thoáng biến hóa, nói cho em biết:

“Cô không biết sao? Chúng có cái tên rất đẹp: Hôm qua.”

Em đi khỏi phòng triển lãm tranh, nhìn đồng hồ. Lúc em đi vào là khoảng mười rưỡi đêm, nhưng, khi em đi ra, đồng hồ vẫn dừng ở mười giờ rưỡi như cũ, ngày cũng không đổi, tựa hồ như thời gian chưa từng trôi qua vậy.

Ngày hôm sau khi về nhà, mặt em chẳng có chút thay đổi nào, em bắt đầu hoài nghi đó chỉ là trò đùa.

Em không khỏi trách mình khờ khạo, thế nhưng lại tin vào những chuyện hoang đường như thế.

Nhưng rồi, tới ngày thứ ba, cơ thể em bắt đầu biến hóa. Da em ngày một trở thành trơn bóng hơn, những sợi tóc bạc bắt đầu biến mất, mấy nếp nhăn ở khóe mắt cũng không còn.

Ngay cả người đàn ông bên cạnh cũng nhận ra những thay đổi của em.

Ngày nọ, ông ấy nói với em:

“Mấy hôm nay trông em sáng sủa hơn nhiều! Thật tốt! Anh vẫn luôn lo cho em, nửa năm nay rất ít khi thấy em cười.”

Ngực của em lại săn chắc như nhiều năm trước, mắt đen láy, sắc mặt cũng không tái nhợt như trước nữa.

Một sáng nọ, khi em tỉnh lại, thấy cả người nhẹ bẫng, em đi vào phòng tắm, ở trong gương hiện lên khuôn mặt quen thuộc khi em còn trẻ.

Em nhớ mang máng, đó là em khi hai mươi tuổi.

Em đã biến thành cô gái trong bức tranh.

Em bỏ lại một lá thư, mang hành lý rời đi.

Trong thư em giải thích với ông ấy, nói với ông ấy, em muốn sống một cuộc đời mới, cảm ơn tất cả những gì ông ấy đã làm cho em.

Em chuyển đến nơi ở mới, mua một đồng quần áo mới, những quần áo này đều là thứ khi em hai mươi rất thích nhưng lại không có tiền mua.

Em mong chờ đến ngày gặp lại anh.

Một ngày tháng Tư, cuối cùng em cũng trở lại nơi này, trở lại nơi em nhớ thương suốt hai mươi năm, trở lại nơi em si ngốc đứng nhìn lên cửa sổ nhà anh năm em mười bảy tuổi.

Những chuyện sau đó anh đều biết rồi.

Nhiều ngày liên tiếp, em đều đứng chờ ngoài nhà anh, hy vọng gặp được anh.

Ngày đầu tiên, em đến sớm, anh còn chưa về.

Em ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhà anh, nhớ lại những kỷ ức đã qua, chung quy anh chính là quê hương của em, dù em có đi đến xa thế nào thì lòng em vẫn mãi còn ở đây.

Ngày đó, em đứng đó mấy giờ liền, nhưng mãi vẫn không đợi được anh.

Ngày hôm sau, em tới trễ, anh đã sớm về nhà.

Em đẩy nhưng nhớ ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhà anh, trong phòng sáng đèn, ngọn đèn mờ vẫn giống như hai mươi năm trước, chưa từng thay đổi.

Em chờ một đêm, nhưng anh không hề ra ngoài.

Mấy ngày liền anh không ra ngoài.

Đó là những ngày không may của anh. Anh vốn thiết kế một tòa nhà chọc trời, nhưng vì khăng khăng không chịu sửa lại thiết kế của đỉnh tòa nhà theo lời khách hàng nên khách hàng đã hủy hợp đồng. Với lòng kiêu hãnh của anh, sao có thể chịu được loại nhục nhã như vậy?

Mấy tối ấy, em vẫn đứng đợi mãi đến khi ánh đèn trong phòng anh tắt mới về.

Mặc kệ anh thành công hay thất bại, em đều luôn ao ước được ở cạnh bên anh.

Cuối cùng có một ngày, em gặp được anh.

Chạng vạng hôm đó, em ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhà anh. Lúc này, em thấy anh đi xuống cầu thang, tim em đập mạnh, cả người đều căng thẳng.

Em thấy anh, ánh mắt em mơn trớn lên khắp mặt anh. Sao năm tháng lại ưu đãi anh như vậy? Anh vẫn trẻ như người trong mộng của em, một chút cũng không đổi, vẫn anh tuấn phóng khoáng hết như ngày đầu em gặp anh, có điều ánh mắt trở nên thành thực hơn mà thôi. Nhưng điều này càng khiến anh thêm hấp dẫn.

Anh bắt gặp nhìn thoáng qua em, không kìm lòng dừng lại trước em.

Anh vẫn là anh, luôn bị những cô gái trẻ đẹp hấp dẫn.

Em đi về phía anh, mỉm cười với anh, vờ như hoang mang hỏi anh:

“Đây anh, xin hỏi nơi này có phải số 7 đường Bối Lộ không?”

Có một khắc, mắt anh thoáng hiện lên vẻ ngỡ hoặc, giống như trông thấy một người quen, nhưng lại không nhớ ra đó là ai.

Anh nhìn chăm chăm em trong chốc lát, nhưng vẫn không nhận ra em.

Dù cho anh có nhớ rõ cô gái bị anh cự tuyệt hai mươi năm trước thì anh cũng không thể nghĩ đó là em. Bởi vì, qua hai mươi năm, em đâu già đi chút nào.

“Đúng, đây là số 7 Bối Lộ.” Anh dịu dàng đáp lời em. Anh luôn dùng ánh mắt đa tình ấy để mê hoặc mấy cô gái trẻ.

Em đưa tờ giấy đã chuẩn bị từ trước cho anh xem.

Trên giấy viết: “Lầu bảy số 7 Bối Lộ.”

“Lạ thật!”

Em nói: “Em không tìm thấy lầu bảy.”

Anh lại tặng cho em một nụ cười ôn tồn, nói cho em biết:

“Tôi đã ở đây hai mươi năm, nơi này chỉ có sáu lầu, cho tới bây giờ không hề có lầu bảy.”

Em nhếch môi cười.

“Hai mươi năm trước, em vừa mới chào đời.”

Mặt anh lộ vẻ ngại ngùng. Lần đầu tiên em thấy được vẻ mặt này của anh.

“Đúng thật, tôi đã rất già rồi! Không chừng thành lão già chín mươi rồi cũng nên!” Anh tự giễu.

“A! Em không có ý đó!” Em cười cười hồi lỗi. “Chắc là địa chỉ viết sai, coi như xong, cảm ơn anh.”

Em trưng ra biểu tình bất đắc dĩ, vờ muốn đón taxi rời đi.

Trong lòng thầm cầu khẩn:

“Ngăn em lại đi! Ngăn em lại đi!”

“Em muốn đi đâu?” Anh hỏi em.

Em quay đầu, ra vẻ ngạc nhiên nhìn anh.

“Tôi vừa hay có việc ra ngoài, để tôi đưa em đi.”

Anh vẫn dụ dỗ mấy cô gái trẻ như thế, trước này đều quyến luyến những thiếu nữ xuân sắc.

Trên xe em nói cho anh biết, em vừa từ Anh về. Địa chỉ đó là bố cho em, ông ấy muốn em tới thăm một người bạn cũ của ông ấy.

“Chỉ có mình em về thôi à?” Anh hỏi.

“Đúng vậy, em vừa chia tay bạn trai nên muốn đi đâu đó giải sầu một mình. Người đó lúc nào cũng muốn quẩn thúc em, em không chịu nổi.”

“Bạn ta là người Anh à?”

“Là Hoa kiều ở Anh, nhưng tư tưởng thì còn bảo thủ hơn cả người ở thế kỷ mười lăm nữa. Chung thủy là tốt, nhưng, người chung thủy chỉ có thể hiểu rõ được từng khía cạnh nhỏ nhất nhất của tình yêu, còn kẻ phản bội mới biết tình yêu bất hạnh đến nhường nào.”

Trong giây lát, anh nhìn em với đầy kinh ngạc.

“Những lời này là của Oscar Wilde nhỉ?” Em cười cười.

“Cô học ngành văn học Anh sao?”

“Em học Kiến trúc, nhưng được một năm thì bỏ. Em muốn học mỹ thuật! Nhưng thật ra em cũng không thật sự muốn làm gì, chỉ mong cả đời vẽ tranh qua ngày thôi.”

Em khôn khéo đề cập với anh chuyện em thích hội họa và kiến trúc. Anh nói cho em biết, anh là một kiến trúc sư.

“Tôi là Kiều Tín Sinh.” Anh nói. “Tôi còn chưa biết tên em.”

“Trang Trữ Ân.” Em đáp.

Sau đó, anh nói, anh vốn định đi ăn tối một mình, hỏi em có hứng thú cùng đi với “lão già” như anh không.

Em vừa nghe từ “lão già” liền thấy vừa buồn cười lại vừa xót xa.

Kỳ thật em cũng đâu trẻ hơn anh, trái tim em cũng bởi nhớ thương anh mà già cỗi.

16. Chương 16: Chương 16

Mình đến ăn tối ở một nhà hàng Pháp sang trọng. Anh gọi một chai vang đỏ, chúng mình nói chuyện hợp ý như thể đã là bạn của nhau từ lâu lắm rồi. Em khéo léo khoe ra những sở trường của mình. Em biết anh thích sách gì, tranh gì, kiểu kiến trúc gì, loại nhạc gì. Anh quên rồi à? Em vẫn luôn cố gắng trở thành một người giống anh.

Em nhận ra anh ngạc nhiên nhìn em hết lần này đến lần khác. Theo kinh nghiệm của anh, một cô gái gần hai mươi không thể nào thông minh và hiểu biết đến thế được. Những bạn gái hai mươi của anh, chỉ thích ca hát và khiêu vũ, cùng lắm thì bập bẹ được vài ba câu tiếng Pháp.

Nhưng, anh không thể nhìn thấu em.

Anh chưa từng gặp qua cô gái hai mươi tuổi nào giống em.

Em cố tránh né những câu dò hỏi của anh. Em nói em từng yêu một thầy giáo, ông ấy là một người Anh rất uyên bác, lớn tuổi hơn em nhiều, cũng dạy em rất nhiều điều.

Em của mười bảy tuổi, luôn muốn dùng vẻ ngây thơ để mong có được tình yêu của anh. Em của ba mươi bảy tuổi, lại tận lực ra vẻ trải đời để hấp dẫn anh.

Anh luôn yêu những phụ nữ có quan niệm tình yêu giống như anh: tự do chẳng ràng buộc.

Ngày đó anh đuổi em khỏi giường, không phải vì anh không muốn em, mà bởi anh không muốn làm em tổn thương. Anh không ra tay với em, bởi anh biết em không giống Hạ Hạ.

Tối muộn, chúng ta đứng lên ra về.

Khi đưa em về nhà, anh hôn em.

Đó vốn chỉ là chiếc hôn nhẹ thay cho lời tạm biệt của anh.

Nhưng mà, môi em lại run lên tha thiết đáp lại chiếc hôn của anh. Đó không phải nụ hôn của dục niệm, mà là cái hôn em khổ sở chờ đợi hai mươi năm, em gần như muốn trải hết lòng em cùng anh qua chiếc hôn này.

Anh lại dùng ánh mắt hoang mang nhìn em.

Chưa từng có cô gái nào hôn anh như thế sao?

Em lui về sau một bước, nhếch môi khẽ cười, nói “Hẹn gặp lại”.

Anh luôn không nén nổi tò mò.

Em biết anh sẽ quay lại.

Hai mươi năm trước, em không hiểu đàn ông, không hiểu tình yêu.

Hai mươi năm sau, mọi thứ em đều rõ.

Lúc hẹn hò, em luôn dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn anh.

Tuy anh chẳng lạ gì loại ánh nhìn này của phụ nữ, nhưng, em đâu giống những cô gái khác. Em quá yêu anh, em sưu tầm mọi thứ về anh, em đã tốt nghiệp “Đại học Kiều Tín Sinh”.

Anh nhận ra, em có được vẻ phong tình và thông minh vượt tuổi mình, và lại nhỏ hơn anh hai mươi lăm tuổi. Chúng ta tán gẫu đến quên trời đất, tựa như một cặp sinh đôi vậy.

Lòng ngưỡng mộ của em không mù quáng, nếu em thích gì đó giống anh, em có thể nói được lý do em thích nó.

Em còn vờ như thiếu não mà nói với anh rằng:

“Đôi khi em thấy mình thật già!”

Anh cười:

“Chỉ có người còn trẻ mới hay nhận mình già!”

Một tối nọ, khi chúng ta ăn cơm xong. Anh nắm tay em, hỏi em có muốn đến nhà anh chơi không.

“Được.” Em buột miệng đáp.

Em lại bước lên những bậc thang đá mài, loại cảm giác ấy anh sẽ vĩnh viễn không hiểu được. Cầu thang ấy là nơi em đã trải qua vô số đêm cô đơn chỉ để chờ anh về.

Một người trẻ tuổi mở cửa. Người giúp việc già của anh chắc đã về hưu, hoặc qua đời rồi.

Cách biệt hai mươi năm, em lại trở về nơi này.

Hết thấy đều không đổi khác, đồ đạc vẫn ở nguyên vị trí cũ, chỉ nhiều thêm một giá sách mà thôi.

Em bước đến phía trước bức tranh trong phòng khách, nhìn người phụ nữ tóc đỏ khôu gợi đang chống cằm chăm chú nhìn xa xăm. Em nhìn thật lâu rồi hỏi anh:

“Người phụ nữ này là tổng hòa của tất cả những người phụ nữ mà anh đã gặp sao?”

Anh kinh ngạc nở nụ cười.

Em mân mê từng đồ vật trong phòng khách, chúng đều giống như khi em mười bảy tuổi.

Sau đó, em ngồi vào trước đàn dương cầm, mở nắp, hỏi anh:

“Anh biết đàn bản gì?”

Anh ngồi xuống cạnh em, dịu dàng hỏi em:

“Em muốn tôi đàn bản gì cho em nghe?”

“Dạ khúc.” Em không cần suy nghĩ trả lời.

“Lâu rồi tôi không đàn.” Anh nói rồi đặt tay lên những phím đàn, thỉnh thoảng nhìn em bằng ánh mắt đa tình, đàn cho em nghe bản nhạc mà em đã nhớ nhung suốt hai mươi năm qua.

Em kìm lòng không đập dựa vào vai anh, thỉnh cầu anh:

“Đàn lại lần nữa được không anh?”

Đêm hôm ấy, em luôn ở bên anh.

Khi anh ôm lấy em, anh dường như kinh ngạc khi cảm nhận được sự run rẩy của em, đó là tiếng gào thét của linh hồn em, nó còn dữ dội hơn dự vọng rất nhiều. Em cố gắng không để mình khóc, không muốn anh bắt gặp những giọt nước mắt hạnh phúc của em. Trước kia, em từng đau khổ chờ đợi một con thuyền mãi không về bến, thì nay, nó đã trở về. Em dùng hết sức lực của mình bắt lấy cánh tay anh, trút hết những cảm tình mãnh liệt mà em chôn dấu trong lòng suốt hai mươi năm ra, quyết liệt đến mức không ai có thể cản ngăn.

Anh ôm em chìm vào giấc ngủ, em lắng lắng nghe hơi thở phập phồng của anh.

Tín Sinh, hai mươi năm qua, đó là ngày hạnh phúc nhất của em. Giờ nghĩ lại em vẫn còn rơi nước mắt.

Em biết em không phải là người phụ nữ duy nhất từng qua đêm ở nhà anh.

Em cũng biết em không phải là người phụ nữ duy nhất được anh đưa chìa khóa nhà cho.

Nhưng em khẳng định em là người phụ nữ duy nhất được anh xây ột phòng vẽ trong nhà anh.

Vì thế, em có thể mỗi ngày ở trong phòng vẽ của mình để vẽ tranh, chờ anh tan tầm trở về, cùng anh ăn cơm, cùng anh nói chuyện phiếm, cùng anh nghe nhạc.

Một hôm, khi em đang ở trong phòng vẽ tranh thì anh tan ca về sớm, lặng lẽ tiến vào phòng, nhìn em say đắm.

Trước kia em chưa gặp qua loại ánh mắt này của anh. Anh tự giễu nói:

“Tôi nhất định điên rồi. Trước kia tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác không thể ngừng nhớ nhưng một cô gái, đến mức lập tức muốn bắt xe vội vã trở về để nhìn cô ấy như thế này.”

Tin Sinh, em vẫn luôn yêu anh, yêu anh là số phận của em.

Nhưng, trước nay anh nào có yêu ai bao giờ, em không biết anh sẽ yêu em bao lâu.

Cuối cùng anh yêu em, là bởi vì anh cảm thấy chính mình không còn trẻ nữa? Hay là vì em đã xuất hiện khi anh đang ngã lòng?

Thứ anh yêu là em, hay là thời thanh xuân đã mất của mình?

Thật khó trả lời, vĩnh viễn sẽ không có đáp án.

Nhưng, nếu không có anh, thanh xuân của em chỉ là chuỗi ngày vô nghĩa...

Mỗi ngày được ở bên anh đều là ngày hội với em.

Một hôm, sau khi về nhà, anh hưng phấn nói cho em biết, anh đã trở thành kiến trúc sư thiết kế nhà hát kịch bên bờ biển.

Thiết kế nhà hát kịch luôn là mơ ước của anh. Anh như trẻ con ôm chầm lấy em nũng nịu:

“Em đúng là nữ thần may mắn của tôi!”

Từ đây về sau, mỗi một ngày lại là một lễ hội lớn hơn nữa.

Khi anh ở thư phòng phác thảo bản thiết kế thì em quay về với bức tranh của mình, anh phác thảo xong bản thiết kế liền đưa em xem.

Em làm sao hiểu biết nhiều bằng anh? Những thứ em biết, tất cả đều do em liều mạng học được, đâu có được thiên phú như anh.

Nhưng, anh luôn nói, chỉ cần em xem qua, anh sẽ yên tâm.

Nhà hát kịch xinh đẹp kia dường như là tâm huyết của cả hai chúng ta. Đỉnh nhà hát kịch được anh thiết kế dạng cầu, khiến em xem nó như đền Taj Mahal của chúng ta vậy, nó sẽ là chứng nhân ối tình bất diệt của anh và em.

Tiếc thay, em không thể cùng anh đợi đến ngày ấy.

Những ngày anh vội vàng đến công trường thi công nhà hát kịch, anh không chú ý đến một chuyện, nhưng em lại để tâm.

Khuôn mặt và cơ thể của em đã nổi lên những biến hóa rất nhỏ.

Phu nhân Hoa Hồng từng nói với em: “Một ngày nào đó cô sẽ quay về đây.” Em tựa hồ đã sớm hiểu được ý nghĩa câu nói đó.

Thời khắc ấy rốt cuộc đã đến.

Hai năm nay, là những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời em. Em đã trải qua những tháng ngày không có mây may tiếc nuối nào.

Dây chuyền và lắc tay ngọc trai anh tặng em, cả bông tai nữa, em đều mang đi, để chúng gọi nhắc em về khoảng thời gian được ở bên anh.

Khi anh tặng em đôi bông tai ấy, em từng thầm so sánh nó với đôi bông tai mà anh tặng Hạ Hạ trước kia. Anh đã tặng cho em một đôi bông tai đẹp hơn đôi bông kia rất nhiều.

Cuốn “Bức chân dung của quý dữ”, em đã đặt nó lại trên giá sách của anh. Anh từng nói, anh ượng tiền không trả lại cũng được, nhưng sách anh ượng thì nhất định phải trả, em vẫn luôn ghi nhớ, chỉ là đã trả nó muộn mất hai mươi hai năm mà thôi.

Tín Sinh, anh không cần tìm em đâu, anh không thể nhận ra em của hiện tại, cũng không thể yêu em của hiện tại. Quãng đời sau này chúng ta cũng sẽ không gặp lại nhau, nếu vậy, anh chỉ cần nhớ kỹ dáng vẻ trẻ trung của em, không phải rất tốt sao?

Hoa hồng này tặng cho anh, sinh nhật vui vẻ.

Em yêu anh còn nhiều hơn những gì anh biết, anh cảm nhận được rất nhiều.

Trữ Ân.”

Kiều Tín Sinh run sợ buông lá thư trong tay, ánh mắt dừng ở hoa hồng nơi phòng khách, trước kia quả thật ông chưa từng thấy sắc hồng như thế này. Ông chợt nhớ tới lá thư đã nhắc đến tên loại hoa này, “Hôm qua”.

Ông run rẩy vịn tay ghế đứng dậy, đi đến giá sách, nhìn cuốn truyện “Bức chân dung của quý dữ”, nó đã rất cũ kỹ, trang giấy đã ngả vàng, ông đột nhiên thấy lạnh người.

Lúc này, cửa phòng vẽ bị một trận gió thổi qua khe hé ra, ông đi vào, bên trong không có ai.

Chỉ còn lại bức tranh còn đang vẽ dở của cô.

Ông vội chạy đến mở tung cửa phòng ngủ, nhưng đón ông chỉ có bức màn gió lay động.

Ông lao ra khỏi nhà, chạy xuống cầu thang đá mài, lên xe.

Ông lái xe đến đường Thiên Cầm, cứ vòng đi vòng lại con đường đó, hết lần này đến lần khác, nhưng vẫn không tài nào thấy phòng triển lãm tranh mà cô nói.

Sắc trời đã nhuộm tối, ông vẫn khăng khăng vào từng cửa hàng để hỏi thăm xem quanh đó có phòng triển lãm tranh nào không? Song đáp án của mọi người đều giống nhau, chưa từng có ai biết đến nó.

Ông chặn những người qua đường lại để hỏi chuyện đó, nhưng không ai có thể nói cho ông biết.

Ông cuống cuống chạy khắp nơi, muốn tìm cho ra phòng triển lãm tranh mà cô nhắc đến trong thư, muốn tìm cho ra cánh cửa sắt có ô cửa sổ nhỏ.

Ông níu lấy những người qua đường, hỏi bọn họ có biết phòng triển lãm tranh của phu nhân Hoa Hồng không, song họ đều nhất loạt hỏi ông “Ai là phu nhân Hoa Hồng?”

Ông khóc, khản giọng gọi tên cô. Những tháng ngày cô đơn sau này, ông thường ngồi một mình trong phòng vẽ của cô, cứ ngồi đấy hàng giờ liền, ông muốn thay cô vẽ xong bức tranh còn dang dở, nhưng lại chẳng cầm cọ lên bao giờ.

Một ngày của bốn mươi ba năm sau, Kiều Tín Sinh đứng trước tấm gương trong phòng ngủ, chớp chớp cặp mắt đã vẩn đục, nhìn tấm thân đã hom hem rệu rã trong gương, ông cảm thấy bản thân thật già nua và mệt mỏi, cách ngày lìa đời chẳng còn bao xa nữa.

Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới vô số đêm cô tịch, từng có một thiếu nữ mười bảy tuổi, một cô gái hai mươi tuổi và một phụ nữ ba mươi bảy tuổi đứng dưới đường ngóng vọng lên, chờ mãi đến khi ngọn đèn trong phòng ông vụt tắt mới rời đi.

Họ là cùng một người.

Lúc này, người giúp việc đến báo với ông:

“Cô Bạch đã tới rồi ạ.”

Ông ra lệnh:

“Mời cô ấy đến phòng vẽ chờ tôi.”

Ông chỉnh lại chiếc nơ đen bóng trên cổ, bộ ple đen cùng chiếc áo sơ mi trắng ở trong, rồi cầm lấy gậy, khoan thai rời khỏi phòng ngủ.

Ông đi về phía phòng vẽ.

Người kia là họa sĩ nổi tiếng ở Pháp mới về đề nghị vẽ tặng ông một bức chân dung, kỉ niệm ông – vị kiến trúc sư vĩ đại đã thiết kế nên nhà hát kịch sừng sững bên bờ biển.

Ông đi vào phòng vẽ, khi thấy người họa sĩ, mắt ông thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Người họa sĩ này trẻ hơn nhiều so với tưởng tượng của ông, thoát nhìn nhiều lắm cũng chỉ độ hai mươi lăm tuổi. Dáng vẻ cô ta rất đẹp, trên người mặc chiếc váy dài màu lam, vành tai đeo một đôi bông tai ngọc trai, khi cô ta cử động thì chúng liền đu đưa theo, cặp mắt sâu đen nhìn ông như thể ngóng vọng từ thế giới bên kia.

Lúc này người họa sĩ kính cẩn chào ông “Ngài Kiều”, sau đó mời ông ngồi vào chiếc ghế dựa.

Phòng vẽ đã bày sẵn một tấm vải để vẽ tranh sơn dầu.

Ông run rẩy ngồi vào ghế, bình hoa đặt cạnh chiếc ghế dựa cắm đầy những bông hoa “Hôm qua” màu mận chín, tên người họa sĩ này cũng là hoa hồng, Bạch Công Côi.

Ông đặt cây gậy sang một bên, ngồi thẳng lưng.

Người họa sĩ thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt yêu mến nhìn ông qua tấm vải vẽ, cách cô ta nhìn ông như thể đã quen biết ông từ lâu lắm rồi. Thời khắc đó, ông cảm thấy những chuyện đời trước vụt qua trước mắt. Nhưng ông đã già lắm rồi, rất nhiều kỷ ức đã trở nên nhòa nhạt.

Ông nhớ ra hôm nay là sinh nhật thứ chín mươi của mình, lòng ông khẽ gợn sóng, không hẳn là sầu cảm, chỉ thấy không hiểu được, bản thân ông vì lẽ gì lại muốn sống lâu đến vậy?

Máy hát khẽ đưa một khúc dương cầm của Chopin, giai điệu “Dạ khúc” lữ vờn trong phòng. Lúc này một trận gió bỗng thổi qua, ông dường như nghe thấy chuyện xưa nỉ non và những tiếng thở dài lẫn khuất trong đó, nhắc ông nhớ về một đêm rất lâu về trước, đã từng có một thiếu nữ ngây thơ đáng thương lỏa thể nằm trên giường ông, chờ đợi ông về ân sủng cô.

Cô là nuôi tiếc cả đời của ông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-anh-mai-yeu-em>